

Böszörményi Gyula

GERGŐ és a táltosviadal

Böszörményi Gyula

Gergő és a táltosviadal

Második javított kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

I.
A nagysuvick

– Szerintem bűzös borz – mondta Zsófi, miután alaposan szemrevételezte a szemközt ülő kalapos urat.

– Ugye csak viccelsz? – hunyorgott a fehér neonfényben Gergő. – Egészen biztos, hogy mongol futóegér. Nézd, ott a bojtos farka!

A metrókocsi kissé oldalra dőlt, amint bevette a kanyart, s még hangosabban bűgött, mint az imént. Ahhoz azonban nem elég hangosan, hogy a gyerekekkel szemben ülő úriember fülét elkerüljék a különös szavak.

– Bűzös borz, ha mondom! – Zsófi az ölében heverő füzet fölé hajolt, és apró rovasjelekkel feljegyezte megfigyelésének eredményét.

– Nem én fogok elégtelent kapni a nyári gyakorlatomra – rántotta meg a vállát Gergő, majd néhány girbegurba rovasjellel gazdagította a jegyzeteit. – A mongol futóegér a nyerő.

Az úriember, aki szorosan összezárt térdein nyugtatta akatáskáját, inkább kinézett az ablakon, mintha felfedezhetne bármi érdekeset a metróalagútban. A szerelvény elektromos bűgása egyenletessé vált. Az utasok csendben várták, hogy megérkezzenek a következő állomásra.

– És az a nő? – bökött ceruzájával Zsófi a túlsó ülésor második székén feszengő asszonyságra. Gergő résnyire szűkített szemmel vizsgálta a nevezett személyt. Senki nem vehette észre, hogy fekete szembogara néhány pillanatra aransárgán felragyog, amint a *totemmatató*-bűbájt alkalmazza. Ezt a varázslatot a bűbájosképzők összes tanoncának meg kellett tanulnia, de így legalább Zsófi és Gergő együtt készíthették el a nyárra feladott dolgozatukat. Korábban a metró Moszkva téri állomásán mindketten behúzódtak egy viszonylag csendes sarokba, majd egymásra olvasták a varázsigét. A totemmatás képessége ezután úgy hatvan percig kitartott bennük.

Csupán koncentrálniuk kellett, hogy megpillantsák az emberek segítő állatait.

A feladat persze nem volt olyan egyszerű, mint ahogy azt első hallásra gondolták. A totemtatás során a szemük átleshetett az Álomvilágba, de sok gyakorlásra volt szükség ahhoz, hogy valóban élesen, felismerhetően lássák mások segítő állatát. Az éberek totemei ráadásul gyakorta erőtlenek, sápadtak voltak, így Gergőnek már kezdett fájni a feje a megerőltetéstől.

– Tehát? – bökte oldalba Zsófi, majd ismét a nőre mutatott.
– Úgy látom, az ott két kicsi kecskeszarv.

– A kecskéknél nincs uszonyuk! – figyelmeztette Gergő a testvérét. Zsófi előrébb hajolt. A szatyrokkal utazó asszony párnás dereka mögül valóban egy síkos, fürgén csapkodó, bár nagyon halovány uszony kandikált elő. A segítő állat, bármi is volt, igen sápadtnak, betegesnek tűnt.

– Legyen harcsa – biccentett a bűbájképzős lány.

A szemközti ülésen feszengő kalapos férfi váratlanul feléjük hajolt, és jeges haraggal a gyerekekre sziszegett.

– Nem gondoljátok, hogy a pimaszkodásból mára éppen elég ennyi?

Gergő és Zsófi értetlenül összenéztek, majd ismét az úriemberhez fordultak.

– Mi nem... – kezdte a lány, de a férfi, akinek csontos arcán megfeszült a bőr, folytatta:

– Borz és kecske? Állatokhoz hasonlítgatjátok az utasokat? Miféle szülők nevelnek ilyen... Ki se merem mondani!

Gergő kénytelen volt hirtelen a széke mellé nyúlni, bár a mozdulatát mindenki úgy értelmezhetette, mintha a levegőben markolászna. Muszáj volt azonban ezt tennie, megragadva Toportyán vaskos bundáját, mert a hatalmas farkas rá akarta vetni magát a férfi bűzös borz (most már tisztán látszott, hogy az!) totemére.

– És ha szabad kérdeznem, ti vajon milyen állathoz hasonlítotok? – Az aktatáskás már egyáltalán nem látszott úriembernek. Lassan dagadozott benne a harag, arcán gúnyos fintor jelent meg, s még közelebb hajolt a gyerekekhez. – Megmondom én. Te, kisasszony, béka vagy, te pedig, fiatalúr, egy gusztustalan...

Toportyán kiszabadult Gergő szorításából, és előrevetette magát. Hangos csattanással zárult össze a farkas rettenetes fogsora, majd halk, bánatos vinnyogás hallatszott, amint a pórul járt borz halálos fogságba esett. Gergő tudta, hogy segítő állata soha nem ölné meg egy éber totemét, hiszen azok mind olyan nyiszlettek. Azért mégis megragadta Toportyán jobb fülét, s hátrafelé rántotta azt, hogy jelezze: el kellene engednie a rabot.

Az aktatáskás férfi hangja abban a pillanatban csuklott el, ahogy a farkas fogsora összezárult a borz dereka körül. Természetesen nem tudta, mitől lett hirtelen olyan kevés levegője, hiszen azt sem sejtette, hogy *van* segítő állata. Később a feleségének majd azt meséli, hogy a metrón két kölyök a rosszullétig dühítette őt.

Az utasok előbb csodálkozva pislogtak a különös jelenetre, majd sietve kifelé bámultak a hatalmas ablakokon. Az éberek ugyanis soha nem akarnak semmibe belekeveredni, ami révülő nyelven annyit jelent, hogy gyávák, mint a fülön csípett álomvarangy. Gergő és Zsófi azonban most nem is bánta, hogy Toportyán, a hatalmas farkas, és Settenke, a pici és meglehetősen fekete őrdenevér mindenki más számára láthatatlan. A bűzös borz dühös szisszenéssel koppant a metrókocsi padlóján, majd sietve gazdája zakója alá surrant. A férfi arcába lassan visszatért a szín, de már esze ágában sem volt tovább foglalkozni a „pimasz kölykökkel”. Inkább kapkodva felállt, s kapaszkodótól kapaszkodóig araszolva a kocsi ajtajához lépkedett.

A szerelvény hirtelen fékezni kezdett, bűgása elmélyült. Az ablakokon túl komor betonfalak suhantak hátrafelé, de már lehetett sejteni, hogy a metró hamarosan begördül az állomásra.

– Ezt megúsztuk – sóhajtott Zsófi. – Óvatosabbnak kell lennünk.

– A lúdvérces kalandod után neked igazán elengedhették volna ezt a nyári dolgozatot – vélte Gergő. Zsófi sóhajtva legyintett, s próbálta titkolni, hogy mindaz, amit télen az új

iskolájában, a *Rontáselhárítók és Szörnyszivatók Árnyjurtájának Kollégiumában* átélt, még mindig hidegleléssel töltötte el.

A metrószerelvény olyan hangot hallatott, mint egy beteg bálna, amelyik, végleg lemondva az életről, az óceán fenekére merül. Az ablakokon hirtelen éles neonfény áradt be, amint a kocsik kibújtak az alagútból, s végül megálltak a peron mellett. Az ajtók szisszenve nyíltak. Sok utas kiszállt, mások viszont egymás lökdösve igyekeztek befelé.

– Még három totemet kell felismernem, és készen vagyok – súgta Gergőnek Zsófi. – Ha arra gondolok, hogy...

A metrókocsi nyitott ajtaján úgy lépett be a lány, mint aki mindjárt orra esik. Tizenhat éves lehetett, foltos farmert, sárga topot és fénylő orrkarikát viselt. Véreres szemével mélán kutatta végig a helyet, ahova érkezett, majd álmos lassúsággal lerogyott a legközelebbi ülésre.

Zsófinak nem véletlenül akadt el a szava, amint meglátta a lányt. Gergő is borzadva nézte a farmeros utast, míg mindenki más igyekezett a lehető legtávolabb húzódni tőle. Pedig az éberek nem is láthatták azt, amit a két révülőtanonc nyomban felfedezett.

A lány egy félholt mókust vonszolt maga után a földön.

Zsófi azonnal a szerencsétlen totemállat segítségére akart sietni, de Gergő résen volt, és megfogva testvére karját, visszanyomta őt az ülésre. A sárga topos lány közben szédelegve körbenézett, mint aki keres valamit, majd sápadt arcán buta vigyor terült szét. A látvány olyan visszataszító volt, hogy néhány utas felállt, és szó nélkül távolabbi ülésekre költözött.

A metrókocsiban felcsendült az „ajtók záródnak” gongszava. Zsófi ismét fel akart állni, s közben Gergő fülébe sziszegte:

– Hiszen a mókusa még mindig odakinn van!

A lány segítő állata minden erejét összeszedve igyekezett bekúszni a kocsiba, de bojtos fülecskéit is alig bírta mozgatni. Toportyán nyugtalanul morgott, Settenke pedig eszelős füttyögéssel röpködött a metrókocsi fogantyúi között.

– Segítenünk kell! – nyögte Zsófi. – Ha elveszítik egymást, talán soha többé nem találkoznak újra.

Az ajtó csukódni kezdett. Toportyán négy lábra állt, s úgy remegett, mintha szarvast látna a vadonban. Settenke rá-rá-csapott a metrókocsi kijáratára, azt kockáztatva, hogy ő maga is kinn reked. Gergő azonban még szorosabban markolta Zsófi karját, bár az arcán éppen úgy dühös kétségbeesés tükröződött.

– Nézd a lányt – súgta. – Nem tehetünk érte semmit.

A kocsi ajtaja becsukódott, eltakarva a mókust. Gergő végre elengedte testvére karját, s vele együtt az ablakhoz ugrott. A peronon fekvő szőrmés lény apró feje lehanyatlott. A szerelvény megmozdult, s egyre gyorsulva gördült tova a síneken.

S ekkor valami homályos, inkább csak sejthető, mint látható alak suhant a kövön heverő mókus felé. A segítő állat teste felemelkedett a levegőbe, vörös farka lengedezett a metró kavarta légörvényben. A mókust elragadta valami, amit Zsófiék *totem-matató*-bűbájjal élesített tekintete sem volt képes kivenni.

– Elrabolták! – kiáltott fel az óvatosságról megfélemlkezve Gergő.

* * *

Réti Boglárka ezen a napon sokáig aludt, mivel előző éjjel egészen belefeledkezett a Belindek és Csomorika Fűáruda éves leltárjába. Nem könnyű számon tartani a bűbajos futóbabok és harapós rágcsagyökerek seregét, mivel ezek a növények valóban futkosnak és harapdálnak, amikor csak módjuk van rá. A Csipetke utcai lakás ablakán már rég vidám napsugarak próbáltak belopózni, keresve a sötétítő függönyök közötti réseket, mikor Bogi még csak a másik oldalára fordult. Férje, Botlik Dénes okleveles cipőpucoló már hajnalban elindult a munkába, s most kivételesen Zsófi és Gergő is elkísérték, mivel iskolai leckéjük a metróba szólította őket.

Így tehát Boglárka teljesen egyedül volt a lakásban, mikor a hőmérséklet hirtelen zuhanni kezdett, s az addig huncutul az ablakot simogató fénysugarak megrettenve görbültek más irányba. A hálószoba homályba borult, a bútorok méltatlankodva reccsentek meg a szokatlan hidegtől. Boglárka azonban

minderre nem ébredt fel, csupán a füléig húzta a paplant. Résnyre nyitott ajkai közül fehér párafelhő gomolygott elő, amint kifújta a levegőt. A lakás percekben belül hátborzongató kriptára kezdett emlékeztetni. Valami láthatatlan, tapinthatatlan *rossz* terjengett mindenfelé, s bebújva a legapróbb zugokba, résekbe, elárasztotta az addig barátságos otthont.

Boglárka fájdalmasan felnyögött, s lerúgta magáról a takarót. Homlokára mély ráncok költöztek, fogai néhányszor összekoccantak, két karja láthatatlan ellenséggel vívott.

– Ne arra! ...Arra ne menj! – nyöszörögte sírós hangon a búbajos növények barátnője. – Könyörgök, ne tedd!

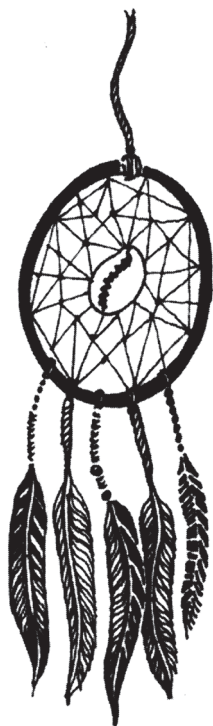
A hálósobára már-már éjszakai sötétség telepedett, pedig a körfolyosós bérház fölött kéken szikrázott a júliusi égbolt. Ekkor Réti Boglárka velőtrázó sikolyt hallatott, és hirtelen felült az ágyon. Két szemét akkorára nyitotta, mint egy-egy csészealj, haja pedig a szokásosnál is jobban meredezett az összes égtáj irányába.

A homály szertefoszlott, a napsugarak újra megtalálták a hálósoba ablakát, és az iménti jeges hidegre is csupán a szekrényajtón gyorsan múló párafoltok emlékeztettek.

– Rémálom – nyöszörögte Boglárka, aki még mindig túl gyorsan kapkodta a levegőt. Az ablak felől ekkor halk, gyors kopogás hallatszott. Bogi megrázkódott a zajra, de gyorsan összeszedte magát, és felkelt az ágyból. Miközben magára terítette bolyhos köpenyét, a zörej egyetlen pillanatra sem szűnt meg. Mintha egy veréb akarna bekéredzkedni a Réti–Botlik család otthonába, méghozzá meglehetősen esztelen mód csapkodva szárnyával és csőrével az üveget. Csupán az nem illett a képbe, hogy a sötétítő függöny is mozgott, tehát a zaj mégsem kívülről jött.

Boglárka óvatosan megközelítette az ablakot, miután a kezébe vette Botlik Dénes egyik nadrágtartóját, ami az imént még az ágy végén lógott. Harciasan meglengette a gumis ruhadarab apró csatját, majd bal kezével lassan félrehúzta a drapp függönyt.

Az ablak elé akasztott indián álomfogó vadul kopogott az üvegen. A kerek varázstárgy, melynek közepén hófehér kagyló

csücsült, alján pedig zsinóros sastollak lengedeztek, mintha megveszett volna. Remeggett, kocogott, halkan recsegett, s néha felemelkedett, mintha arra készülne, hogy elrepül.

– Most megcsíptelek! – mosolyodott el Boglárka. – Az utóbbi három hétben négyszer riasztottál fel. Mindig ugyanaz a rémálom. De most megvagy, barátocskám!

Az álmfogóba zárt éjszakai iszonyat, mintha meghallotta volna az asszony szavaait, hirtelen még vadabb táncba kergette a varázstárgyat. A sastollak puha hegye Boglárka szeme felé bökődött, a kagyló próbálta magát kitépni pókhálószerű madzagjai közül, a fa abroncs pedig az ablaküveget püfölte.

– Kár a hajcihőért, kedvesem! – közölte a csapdába esett rémálommal Boglárka. Ezután villámgyors mozdulattal leakasztotta a szögről az álmfogót, és a konyha felé szaladt vele. Közben minden figyelmére és ügyességére szüksége volt, hogy a bőrszíjon függő varázstárgy ne csapja fejbe.

– Gergő majd elvisz a rémálomvadászokhoz, mikor legközelebb suliba révül – jelentette ki diadalmasan Boglárka, amint megérkezett a konyhába. Az álmfogó halkan recsegett, elpattant néhány zsinórja, de az éjjeli iszony nem szabadulhatott belőle. Az asszony kinyitotta a mosogató alatti szekrényke ajtaját, ahol a házi bűbájcsapdát tartották. Ezt az ügyes kis varázseszközt még Zsófi vette neki ajándékba a Varázstárgyipari Tanács tavaszi vásárán. Most végre hasznát vette a kéken derengő, megbájolt fémdoboznak, ami magába fogadta a dühödten rángatózó álmfogót.

– Így! – biccentett Réti Boglárka, majd lecsukta a bűbájcsapda fedelét, és csípőjével belökte a szekrény ajtaját.

A nappaliban álló ingaóra ekkor kezdte el kongatni a tized.

A Csipetke utcai bérház földszinti lakásában egy kakukkos masina is úgy döntött, hogy tíz órakor éppen ideje hallatni a hangját. Rekedt szavára azonban senki nem figyelt, mivel a tulajdonosok egészen mással voltak elfoglalva. A Nemcsók házaspár a bejárati ajtóban igyekezett megakadályozni a belépésben azt, akinek esze ágában sem volt belépni hozzájuk.

– Kiskezit csókdosom, édes asszonyság, én csupán egy falásnyi kenyeret, kortyintásnyi tejecskét kérnék, ha akad ilyesmi a háznál – fuvolázta dallamos hangon az udvaron álló, meglehetősen fura alak.

– Nem akad semmi ilyesmi – dörrent Nemcsók Lujza bársonyosnak távolról sem nevezhető válasza.

– Menjen az ilyen dolgozni! – dühösködött terebélyes felesége háta mögül Nemcsók Kázmér is, aki azért biztonságosabbnak vélte benn maradni az előszobában.

– Volna tej is, kenyér is, ha akadna mellé jó szándék – jegyezte meg az udvaron álló férfi kissé csípősen, bár közben még mélyebbre hajolt, mint eddig.

Ez volt az a pillanat, mikor a boltíves kapualjban felbukkant Gergő és Zsófi. A két gyerek még mindig a metróban látott totemrablásról beszélgetett, hiszen képtelenek voltak kivenni a fejükből az esetet. Most azonban meglátták, hogy Nemcsókék ajtaja nyitva, s ez soha nem jelentett jót a számukra. A kiállhatatlan házaspár ugyanis örökösen beléjük kötött, amikor csak alkalom adódott rá. Viselkedésükön sajnos az sem javított semmit, hogy tavaly néhány hónapig (a Hetek bíróságának ítélete alapján) náluk lakott Sutyerák, a mocsári kobold.

– Azt ajánlom, takarodjon az udvarból, de még az utcából is, különben hívjuk a rendőrséget! – harsogta indulattól remegő hájgombócként Nemcsók Lujza. Az ajtajukban toporgó, meglehetősen szedett-vedett férfi cseppet sem rémült meg. A két kezében tartott számtalan nejlonzacskót lassan leeresztette a macskakövekre. Csapzott, ezüstösz haját megborzolta a hirtelen támadt szél, borostás állát dacosan felvetette, s még

a görbe hátát takaró, koszlott kabát is megfeszülni látszott a sértettségétől.

– Hát nem szánnak meg néhány nyelés kenyérrel, kortyintás tejjel? – kérdezte újra, de a hangja most valahogy *recsegősebben* zengett. Két asszony az első emeleti gang korlátjára támaszkodva kíváncsian leste a fejleményeket. A ház lakói közül senki nem kedvelte Nemcsókékát, így az arcukra kiülő reményteli várakozás – most végre a kötekedőbbe kötött bele valaki! – természetes volt.

– Hajléktalanoknak semmit! – krákolta neje terebélyessége mögül Nemcsók Kázmér, majd kicsit bizonytalanul hozzátette:

– Jól mondom, picinyem?

Lujza asszony tán’ még hatalmasabbra dagadt, mint eddig bármikor. Párnás öklét a csípejére támasztotta, és a hajléktalanra meredve szólt:

– Menjen innen, ha sétálva akarja tölteni a nap további részét!

– Hát jó! – biccentett a férfi.

Csakhowy nem ment sehova. Helyette viszont széttárta két karját, fellebbentve toprongyos kabátját, s dörgő hangon kiáltotta:

– *Ami nincs, az ne is legyen, rossz szándéktok bosszút vegyen!* – S a biztonság kedvéért még gyorsan hozzátette:

– Tőletek!

A bűvös ige szélviharként söpört végig az udvaron, s úgy bevágta Nemcsókék nappalijának ajtaját, hogy az üveg megrepedt benne. Kázmér úr halkán nyöszörögve teljesen eltűnt felesége mögött, de Lujza asszony sem látszott már olyan hatalmasnak, mint az imént.

– Jó darabig most csak savanyú tejet fognak a boltban vásárolni – motyogta némi kárörvendéssel Zsófi.

– A kenyérük pedig zöld lesz a penésztől, mire hazaérnek vele – biccentett Gergő, aki szintén hallott már a garaboncok híres átkáról. – De mit keres a Csipetke utcában egy révülő? Úgy értem, hogy rajtunk kívül.

– Talán minket – vélte Zsófi. A garabonciás, akit Budapesten mindenki csak közönséges hajléktalannak nézett volna,

nyomban rácáfolt erre. Varázslata végeztével ugyanis felkapta nejlonszatyrait, s anélkül, hogy a két gyerekre egyetlen pillantást is vetett volna, távozott. A Nemcsók házaspár megkövülten bámult utána, s kivételesen nem jutott eszükbe csípős megjegyzést tenni Zsófi vagy Gergőre, mikor azok átvágtak az udvaron.

– Azért ez mégiscsak különös – morfondírozott a lány, miközben felfelé baktattak a lépcsőházban.

– A garabonciások mindig is vándorlással töltötték a tanuló éveiket, és házakhoz tértek be, hogy ennivalót kérjenek az ott lakóktól – mondta Gergő.

– Nem is erre gondolok – hessentett a tenyerével Zsófi. – Te is tudod, hogy a Valóságban még a legnagyobb révülőknek is csak egészen kivételes esetekben szabad bűbájt alkalmazniuk az éberekkel szemben. A garabonciást súlyos büntetés várja a Világfán ezért a rontásért.

– Nem úgy tűnt, mintha különösebben izgatná a dolog.

– Pontosan ez a különös! – kiáltott Zsófi, miközben a lakáskulcsát kereste a zsebében. – Talán a Gyémánt Jurta új törvényeket hozott a nyári szünetben?

Gergő erre nem tudta a választ, s gondolkodni sem maradt ideje, mivel a lakásajtó váratlanul kitérült, bár Zsófi még meg sem találta a kulcsát.

– Jó, hogy előkerültetek – szólt a küszöbön túlról Réti Boglárka. – Történt itthon valami, úgyhogy szükségem volna a segítségetekre.

* * *

A Nyugati pályaudvar aluljárójában, majdnem szemben a virágbolt kicsiny, bár rendkívül színes kirakatával, Botlik Dénes elgondolkodva ücsörgött apró sámliján. Már legalább egy fertályórája nem állt meg senki, hogy felkecmeregjen a magas cipőpucoló-építmény székére.

– Mostanság kevesen törődnek azzal, hogy tiszta legyen a lábbelijük – morgott magában Dénes. – Csupa por és szutyok minden lépte az embereknek.

Az aluljáróban olykor szinte senki nem sietett semerre, máskor azonban tömeg árasztotta el a csarnokot. Budapest egyre inkább eleven, lüktető nagyvárossá lett, de sajnos ezzel együtt járt az is, hogy az emberek ritkábban mosolyogtak az utcán. Botlik Dénes mindebből nem vett észre semmit, mivel kizárólag a lábbelik érdekelték. Rájuk tekintve, mint okleveles és igen sokat tapasztalt cipőpucoló, mindent meg tudott állapítani viselőjükről.

– Szegény fiú, rettenetesen magányosnak érzi magát – sóhajtott, mikor egy félretaposott tornacsuka vágta el az orra előtt. – Az a nő meg... Fél, hogy a férje mérges lesz, mert túl sokat költött a boltban.

Botlik Dénes hirtelen úgy érezte, hogy egy dermesztően hideg, karmos kéz simít végig a gerincén. Az aluljáróban áradó emberhullám kavargásában megpillantott egy haloványbarna félcipő-testvérpárt, melyek olyan bizonytalanul előzgették egymást, mintha a gazdájuk folyton össze akarna esni. Megtörtént az a ritka eset, hogy az okleveles cipőpucoló kíváncsi lett a lábbelik tulajdonosának arcára is.

A férfi rettenetes állapotban volt. Kövér arcáról patakzott a verejték, ajka sötétlilán remegett, két keze pedig riadtan markolászott valamit a dereka tájékán. Mikor tekintete találkozott Botlik Dénesével, három szédítő lépéssel a sámli felé indult. Végül imbolyogva megállt, és azt nyögte:

– Segítsen! Elvették... Az a kis szörnyeteg elvette.

A cipőpucoló csak most vette észre, hogy a férfi valójában *nem látja* őt, ugyanis vak. Felállt a sámliról, megragadta a férfi két karját, és kicsit megrázta.

– Itt vagyok, nyugodjon meg – mondta. – Mit vettek el magától? És kicsoda?

– Csámpást. A vakvezető kutyámat – nyöszörögte a férfi. – Ő az én szemem, és most nincs sehol. A padon ücsörögtem, mikor jött az a kis fürtelem. Nem láttam, de hallottam. A szárnyai úgy rezegtek, mint egy óriás szitakötőé. Hallottam a hangját, amint Csámpást szólítja.

– Szárnya volt? – Botlik Dénes megborzongott.

– Tudom, maga nem hiszi, de... – A férfi arcán két kövér könnycsepp gördült le. – Csámpás az én segítőm. Nélküle el vagyok veszve.

– De szárnyak? – A cipőpucoló ismét megrázta kicsit a férfit, mire az megpróbálta összeszedni magát.

– Mást nem mondhatok, mint amit hallottam – felelt az el sem hangzott kérdésre. – Nem emberi lény volt, az biztos. Szoktam őket hallani, mert éppen úgy a sötétség világához tartoznak, ahogyan én. Eddig azonban nem bántottak. Csámpás...

– Nyugodjon meg, segítek. – Botlik Dénes fürgén bezárta munkaeszközeit a lakattal óvott fiókba, majd kezét a férfi karjába fonta. – Jöjjön velem, kérem. Elmegyünk a nevelt fiáért, Gergőért. Ő tudja, mit kell ilyenkor tenni.

* * *

– Előbb azonban alaposan megreggelizünk – jelentette ki Réti Boglárka, s félreállt az ajtóból.

– Nekünk is van mit mondanunk – szólt Zsófi, miközben Gergővel együtt bementek a konyhába. – A totemmatató feladat miatt a metrón utazgattunk...

– S akkor megjelent az a lány... – vette át a szót Gergő.

A viaszosvászonnal fedett konyhaasztalra percekben belül ínycsiklandó falatok kerültek. Bár már alaposan elmúlt dél előtt tíz óra, a Réti–Botlik családnál cseppet sem volt szokatlan, hogy megfélemedtek a szokás követelte *házi rendről*. Mivel Boglárka későn kelt, a gyerekeknek pedig reggel nem volt idejük falatozni, most mindannyian remek étvággal kezdték pusztítani a házi kolbászt, császárszalonnát, paprikát és paradicsomot. Mindezt a kincset néhány nappal korábban Kobzos Béla hozta: a kóspallagi erdésznek a minisztériumban volt dolga, s ha a férje már amúgy is a fővárosban járt, Apollónia mindig küldött valami finomságot a családnak.

– Karikás szemek, bizonytalan járás, tétova tekintet? – sorolta Boglárka eltöprengve, mivel a gyerekek részletesen leírták, hogyan nézett ki a lány, akit a metrón láttak.

– És néha felnevetett – fűzte hozzá Zsófi.

– Az inkább nyöszörgés volt... – Gergő hatalmasat harapott a sárga paprikából, s bőszen hersegett a fogai között.

– Ha révülőről volna szó, azt mondanám, egy félig-meddig sikerült *darvadozz*-rontás áldozatát láttátok – vélte Boglárka.

– Csakhogy a lány éber volt. – Zsófi zsenge újhagymával a kezében érvelt. – És a mókusa talán még sokkal rosszabb állapotba került, mint ő maga.

– Akkor ez nem lehetett más, mint valamilyen nyomorult kábítószer – sóhajtott a gyógyfüvek barátnője. – Sajnos egyre több éber fiatal látok ilyen állapotban. Gondolom, a segítő állataik éppen úgy megsínylik az ostobaságukat, mint ők maguk.

– Igen, erről tanultunk a táltosképzőben. – Gergő rosszkedvűen elfintorodott. – A kábítószer megöli az éberek segítő állatait, ha nem kapnak időben segítséget a totemgyógyító szolgálatól. A dobolók azonban nem sokat tehetnek az éberekért.

– Milyen álomlény képes felemelni a metró peronjáról egy félholt szellemmókust? – töprengett hangosan Zsófi.

– Egyáltalán, mit keresett egy álomlény a metróban? – fűzte hozzá Boglárka.

– Gondoljátok, hogy segíteni akart a mókusnak? – Gergő reménykedve nézett hol a testvére, hol az édesanyjára. Azok elfintorodtak, így a sámánfi is nyomban megrázta a fejét:

– Nem, én sem hiszem. Nincs annál borzalmasabb, mint mikor elszakadunk a totemünktől. A révülők legalább tudják, mitől tör rájuk a sámánsúly, de az éberek csupán annyit éreznek, hogy elszívárogoznak a lelkükből minden erő.

– Segítenünk kellett volna! – Zsófi egészen belesápadt a gondolatba.

– Nem tehattetek semmit. – Boglárka nyugtatóan lánya karjára tette a kezét. – Túl sok megválaszolatlan kérdés van ebben az ügyben. Én azt javaslom, kérjétek tanácsot a révülőktől. Kende táltos talán nem haragszik meg, ha benéztek a Gyémánt Jurtába.

– Ez lesz a jó ötlet! – Gergő két keze immár sokkal gyorsabban járt, hol szalonnát, hol kenyeret tömve a szájába. – Bekapunk néhány falatot...

– Úgy sokkal könnyebb elrészülni – folytatta Zsófi a félbehagyott mondatot. – Már amúgy is olyan rég láttam Settenkét hús-vér valójában. Mikor plüssdenevér, vagy derengő szellemalak, az mégsem az igazi.

A két bűbájképzős tanonc egészen felvillanyozódott a gondolatra, hogy hamarosan ismét az Álomvilágba utazhatnak. A Csipetke utcai bérház pincéjének egyik zugában várt rájuk két öreg, kissé poros és pókhálós ágy, melyekről közvetlen járat nyílt a másik világba, csak ismerniük kellett a megfelelő varázsigéket. Már éppen indultak volna, befejezve a kései reggelit, mikor az ajtó kitérült, és Botlik Dénes egy idegent támogatva maga előtt a konyhába lépett.

– Itthon is vagyunk – mondta a férfinak, aki lehunyta szemmel fülelt, így „nézve” körül az idegen helyen.

– Üdvözlöm, tisztelt asszonyom – hajolt meg nyomban Boglárka felé. – Szervusztok, gyerekek. Elnézést kérek mindenkitől, hogy hivatlanul megzavarom a család életét. Ugye tudnak róla, hogy egy denevér csimpaszkodik a kredencen? És most hallom, hogy kutya is van!

– Farkas – helyesbített Gergő, majd észbe kapott, és a döbbenettől elkerekedett a szeme. – De honnan tudja, hogy...

Befejezetlen kérdésére azonban nem kapott választ, mivel a felnőttek a vendéggel voltak elfoglalva.

– Ugyan már, Borfi úr, ne szabadkozzon! – szólt Dénes, miközben egy széket fordított ki a konyhaasztal mellől. – Vészhelyzet esetén nem érvényesek az udvariassági szabályok.

– Ottokár, ha kérhetem – helyesbített a férfi. – A nevem Borfi Ottokár. Egykor a Levendula utcában volt a cipészüzletem.

– Bizony, Ottokár cipész! – ragyogott fel Botlik Dénes arca. – A legcsodálatosabb szakma, ami csak elképzelhető. Különbözik pedig remek, hogy mindenkit itthon találtunk. Arról van szó...

És Botlik Dénes beszámolt róla, miként veszítette el Borfi Ottokár a vakvezető kutyáját, Csámpást.

– Hiszen a bácsi éber! – szaladt ki Zsófi száján.

– Hogyan tetszik parancsolni, kisasszony? – fordította csukott szemét a lány felé Borfi úr. – Mi vagyok én?

– Éber. Úgy értem... Olyan, aki nem látja a segítő állatát.

– Ez stimmel; nem látom, ugyanis vak vagyok – biccentett a férfi szomorúan. – Viszont *érezem!* Aki örök sötétségben él, mint én, mióta baleset ért, az sok olyasmit tapasztal meg a világból, amit más nem.

– Ottokár azt mondja, a kutyarablónak szárnyai voltak – szólt közbe Botlik Dénes. – Hallotta a berregésüket.

– És éreztem a szellőt, amit a távozásakor kavart – tette hozzá az egykori cipész, aki igen barátságos embernek tűnt. – Tudom, ez meglehetősen értelmetlen dolog, de...

– Mindent értünk, Borfi úr – nyugtatta meg Boglárka a még mindig rendkívül sápadt férfit. – A férjem most elkíséri haza, mi pedig utánanézzünk, hová tűnhetett Csámpás. A kisfiam... Hogyan is magyarázzam? Olyan iskolába jár, ahol az egyik szaktárgy éppen a segítő állatokkal foglalkozik.

– Értem én! – lelkesedett Borfi úr. – A fiatalember bizonyára kutyaidomár lesz. Nagyon szép foglalkozás!

Gergő és Zsófi nyomban a szobájukba siettek, hogy magukhoz vegyék bűbajostoraikat. Borfi Ottokár hálásan köszönte a segítséget, majd Botlik Dénes karjába kapaszkodva távozott. Boglárka a gangról nézte, amint a két férfi buzgó beszélgetésbe merülve átvág a macskaköves udvaron – egészen biztos volt benne, hogy a lábbelik rejtelseiről cserélnek eszmét.

A mosogató alól halk zörgés szűrődött ki. Az álmofogóba zárt éjszakai iszonyról azonban Réti Boglárka pillanatnyilag tökéletesen megfeledkezett.

* * *

A Gyémánt Jurta és környéke felbolydult méhkasra emlékeztette Borzalagot. Az éppencsaknem-táltos pedig kifejezetten rühellte a szúrós rovarok zúgó otthonát, mivel néhányszor – történetesen mézcsenés közben – már érte néhány rendkívül fájdalmas élmény a részükről.

– Örület és borzadály – morfondírozott Borzalag, miközben egy halom poros kéregtekerccset próbált rávenni, hogy nyugton heverjenek a táskájában. – Hódfarok néne rikkant: „Költözünk, pakolj!”, én meg beleszakadok a munkába.

A csomag megtelt, s felröppent a talicskára halmozott holmik legtetejére. A fikarcnyitsem-táltos széles bőrvébe dugta bűbáj-ostorát, eligazította a szakállán átdöfött madártollat, majd csettintett a nyelvével.

– Püffencs, indulás!

A Gyémánt Jurta könyvtárának drapériái mögül morcos képű lidérc csoszogott elő. Püffencs két kurta lába nem emelte elég magasra az álomlény pocakját ahhoz, hogy ne a földön kelljen azt tolnia. Csapzott sörénye ráadásul a szemébe lógott, harcsabajsa pedig folyton betévedt a szájába, amitől a lidércnek időről időre elzöldült az arca.

– Mindig kimegy a fejemből, hogy maga milyen randa, elítélt – szolt Borzalag a költözés idejére segéderőként mozgósított lidérchez. – Fogja ezt a talicskát, és kerekezzen vele az ökörfogatokhoz.

– Ahogy óhajtja fővarázslatossága – biccentett Püffencs szemtelen fintorral, majd hirtelen kiöltve ragacsos nyelvét, röptében elkapott egy legyet. – Ha előre tudom, hogy az Igázó ki szokta adni kényszermunkára a rabokat, dehogy pattintom át azt a néhány aranygyűrűt a saját ujjamra.

– Az Igencsak Gondverte Álomlények Zártosztályi Óvhelye nem üdülő, Püffencs – mordult a fintorgó lidércre Borzalag. – A gyűrűknek pedig képtelen vagy ellenállni, ezt mindenki tudja rólad a Törzsszinten.

Az elítélt talán még tovább is vitatkozott volna, de az éppencsak-nem-táltos olyan pillantást vetett rá, hogy jobbnak látta inkább a dolgát végezni. Megemelte hát a talicskát két szarvánál fogva, és hatalmas nyögésekkel elindult vele a folyosók rengetegén át.

A Gyémánt Jurta hatalmas belsejében, súlyos nemezfalak közé rejtett helyiségekben garabonciások, vajákosok, dobolók és más Jurták tagjai sürgölődtek. Borzalag maga előtt terelgette

Püffencset és a talicskáját, és olykor rákiáltott egy-egy figyelmetlen révülőre, akik majdnem átestek a kéregtekercs-szállítmányon. Két torzonborz boszorkány néhány pillanatra megállította a majdnem-táltost, hogy a bűbájokhoz használatos levelibékák sorsáról érdeklődjenek...

– Engedjétek őket szabadon az erdőszélen – javasolta Borzalag.

...majd egy kopott köpönyeges varázsló elegyedett szóba Püffencsel, villámló tekintettel lóbálva a lidérc felé bűbájos-torát:

– Nagyon ismerős vagy nekem, gazfickó! – kiabálta. – Add elő a nagyapámtól örökölt csuklágátló süvegemet, különben...

Borzalag szerencsére még időben közelépett, s így végre a tekercsmenet megérkezhetett a Gyémánt Jurtá központi csarnokába. A lélegzetelállító méretű, díszes kupola füstnyílását a garabonciások a legnagyobbra bájolták, hogy Szemes fénye a lehető legtöbb zugba eljusson. Középen az Eleven Tűz szerény, már-már hamuba kushadó lángokkal égett, a falak mentén álló, emeletes padsorokat pedig éppen szétbontotta néhány tucat fürge kezű tanonc a Vadászok Jurtájából.

– Mi folyik itt, Borzalag?

Az ismerős hangra az éppensaknem-táltos meglehetősen különös módon reagált. Előbb futásnak eredt az ellenkező irányba, majd néhány lépés után ugyan lelassított, de úgy megörbítette a hátát, mint aki a talicska mögé akar bújni.

– Hallod, Borzalag, kérdeztem valamit! – A gyors léptű lány megkerülte a kajánul vigyorgó Püffencset. Ez egyáltalán nem esett nehezére, mivel a lidérc szándékosan úgy kanyarodott a talicskával, hogy utat engedjen a lánynak, és ezzel kiszolgáltatassa gyűlölt rabtartóját.

– Nahát, Farkas Húga, te vagy az? – egyenesedett ki Borzalag, mikor az orra előtt megjelent a lány cipőjének orra. – Észre sem vettelek ebben a nagy sürgés-forgásban.

Zsófi gúnyosan elfintorodott, s csipőre tette a két öklét, ahogyan a közben mellé lépő Gergő is.

– Azt kérdeztem, Borzalag, hogy mi folyik itt? – ismételte meg iménti szavait a Rontáselhárítók és Szörnyszivatók Árnyműtájtáncának tanonca.

– Sőt, pontosan ugyanezt kérdezem én is! – tette hozzá nyomatékkal Gergő.

– Hogy itt? Hogy mi? – hablatyolt zavartan Borzalag, s úgy bámulta meg a széksorokat bontó révülöket, mintha maga is most látná őket először. – Hát folyik itt valami egyáltalán?

– Borzalag! – A két tanonc fenyegetően hajolt előre.

– Ja, hogy erre a kis izgás-mozgásra meg hercehurcára gondoltok? – nevetett fel az éppencsaknem-táltos, majd gyorsan kibökte:

– Nagytakarítás.

– Nagytakarítás? – ismételte meg kételkedve Gergő.

– Az! – bólintott akkorát Borzalag, hogy a szakállába tűzött sastoll majdnem a földre hullott. – Főtáltosi utasításra nagysuvíkot tartunk, mert a nemezfalak között immár túlságosan elszaporodtak... Leüledtek... Akarom mondani, felmaszatolódtak...

– Elég lesz, Borzalag – állította le Zsófi az ügyetlen hazudozásba egészen belevérösödött majdnem-táltost. – Hódfarok névét keressük. Meg tudod mondani, merre találjuk?

– Messze, de leginkább sehol – vágta rá Borzalag, s Gergő most valahogy érezte: nem füllent. – A vajákos asszonynak sürgős révülésre kellett mennie, és napokig nem tér vissza.

– Rendben, akkor kénytelenek leszünk Kende táltossal beszélni – biccentett Zsófi. S tán már körbe is fordult volna, hátha megpillantja valahol a Hetek vezetőjét, ha nem kell azt tapasztalnia, hogy Kende említésére az éppencsaknem-táltos arcából minden szín kifut.

– Rosszul vagy, Borzalag? – lépett közelebb Gergő, de a szakállas fél-révülő már-már durván félrelökte a kezét.

– Most nem beszélhettek Kendével – jelentette ki komoran. – Vele semmiképpen. És mással sem. Miért kell folyton beszélni? Láthatjátok, hogy ezer a dolog. Menjetek szépen vissza a Valóságba, nyaraljatok békével, egyetek légrémet...

– Jégkrémet – javította ki a háttérből megvetően Püffencs.

– Elítélt nem dumál! – ordított irtóztatót Borzalag, aki végre rátalált arra a személyre, akivel szemben nem érzett zavart. – Elítélt tolja a nyamvadék talicskát, mert így soha nem végzünk a izével... Nagysuvickolással!

Gergő és Zsófi nem akartak hinni a szemüknek, de tény, ami való: a majdnem-táltos – bűbájostorával hadonászva a lidérc feje fölött – dühöngve faképnél hagyta őket.

– Szerinted ki tudjuk szedni valakiből, hogy mi folyik itt? – tárta szét karját Farkas. Settenke és Toportyán éppen annyira meg voltak döbbenve a Gyémánt Jurtában tapasztalt felfordulástól, mint a gazdáik. Az ordenevér olyan gyorsan cikkelt és cakkolt a kupola magasában, hogy szemmel nem is lehetett követni, míg a farkas igyekezett szorosan Gergő mellett maradni.

– Keressük meg Kendét – mondta Zsófi. – Talán minden nyáron így megy ez a Gyémánt Jurtában, csak eddig nekünk erről nem szóltak. Nagytakarításkor Boglárka is képes kifordítani a világot a sarkából. Talán Borzalag igazat mondott.

Gergő ebben nem nagyon hitt, de követte a lányt. Zsófi a Jurtá egyik oldalsó folyosójának bejáratát célozta meg, ami – emlékei szerint – a konyhába vezetett. A szakácsnékkal, boszorkányokkal és hasonló, pacsmagolással foglalkozó asszonyokkal gyakorta sokkal könnyebb szót érteni, mint egyéb révülőkkel.

A konyhákat azonban tökéletesen üresen találták. A rézüstöket, vasedényeket, fakanalakat már mind elszállították. Csupán a tárt ajtajú faliszekrények, öblös dongájú hordók nyiszorogtak szomorúan a huzatban.

– Gyere, ismerek egy titkos járatot, amin egyenesen Kendé szobájába jutunk – ragadta meg Gergő a testvére könyökét, és az egyik zöldségtárolóhoz húzta. Elég volt kétszer megsuhintania a fatákolmányt bűbájostorával, az máris nyikorogva

oldalra húzódott. Mögötte pókhálós, sötét üreg tátongott, amibe csakis négykézláb férhettek be.

– Ezt bezzeg nem takarítják! – háborgott Zsófi, amint egyből valami ragacosba tenyerelt.

– Naná, hiszen titkos! – kuncogott Gergő, aki elől haladt, így sokkal több koszt szedett magára, de nem bánta. – Semmi vész, mindjárt elérjük a csúszdát.

– Miféle csúszdáááááóóóóúú... – Zsófi a sötétben hirtelen megérezte, hogy tenyere alól eltűnik a sima talaj, s ő máris szédítő meredélyen száguld lefelé. Az út nem tartott sokáig, s a végén egy aprócska, katonaláda-méretű helyiségben szorultak egymáshoz.

– Hol vagyunk? – nyöszörögte a lány, aki immár tökéletesen elveszítette tájékozódási képességét. – Bájolhatok egy lángot?

– Meg ne próbáld! – szólt rá sietve Gergő. – Még lángra lobbantánád Kende éber ruhatárát. Ebben a ládában őrzí a Valóságban viselt öltözkékét.

– Tényleg, ez itt, a fejemen mintha egy farmernadrág... – ámult Zsófi, de a mondatnak már nem ért a végére, mert a testvére lassan kinyitotta a ruhatár tetejét. A Gyémánt Jurta mélyén megbúvó, kicsiny szobát barátságos kandallótűz fénye tette még otthonosabbá. A nemezfalakat ősi sámándobok gyűjteménye borította, közöttük plafonig érő könyvespolcok terpeszkedtek, tele díszes gerincű fóliánsokkal. A hajópadló halkan reccsent, amint a két gyerek kilépett a ládából.

– Ki van itt? – csattant egy gyomorszorítóan fenyegető hang, ami biztosan nem Kende táltosé volt. Az illető a kandallóval szemközt, Gergőéknek viszont háttal álló, hatalmas karszékben ücsöröghetett, mikor meghallotta a zajt. Most felállt: csontok és kavicsok zörrentek egymáshoz, súlyos szövet suhogása hallatszott. Toportyán erősen megvetette négy lábát a puha szőnyegen, Settenke pedig átröppent a szoba túlfelére, hogy elsőként lássa, kivel találkoztak össze.

– Azt kérdeztem, ki merészel Kende táltoshoz hívatlanul beállítani? – Az idegen férfi hangja már-már a mennydörgést

idézte. Gergő önkéntelenül elővonta övéből a bűbájostorát, és várt. Segítő állata hangos morgással előrelépett. Az alak ekkor bukkant ki a fotel takarásából. Bár apró termetű volt, amint a szemébe néztek, hirtelen növekedni kezdett, s egyet sem pisloghattak, már fenyegető méretű varázstudóként takarta el a kandalló tüzét.

– Ez itt Kende táltos szobája! – kiáltott Gergő. – Mi pedig a barátai vagyunk, úgyhogy inkább maga mondja meg, hogy kicsoda!

A varázstudó jobbra villámgyorsan eltűnt, majd felbukkant a köpönyege alól, s ujjai között szikrákat hányt a bűbájostor. Gergő nem tétozott: fürgén cserdítette varázsfegyverét, a bőrszíj durrant, sárga tűzgömböt löve ki. Eközben Toportyán előre-lendült, kecsesen felemelkedett a levegőbe, kivillantva veszedelmes tépőfogait.

Zsófinak már nem maradt ideje bármit is tenni. Úgy tűnt, hogy az idegen sámán egyszerre több bűbájt is képes elsűtni. Ostora suhintása vaskos köteleket tekert a két gyerek köré, akik nyomban a puha szőnyegre zuhantak. Eközben Gergő tűzgömbje ártalmatlanul szétporladt a levegőben, Toportyán pedig nyűszítve összerándult, a varázstudó lábai elé esett, s fogait vadul csattogtatva, elkeseredetten bolhászkodni kezdett. Egyedül Settenkét nem érte semmiféle rontás, ő viszont csak tehetetlenül füttyögve körözhetett a szoba közepét elfoglaló tölgyasztal fölött.

A következő pillanatban felcsapódott a szoba nemezejtája. Kende táltos rontott be rajta, kezében bűbájostorral.

– Mi történt? – kérdezte, s tekintetével igyekezett felderíteni a korábbi eseményeket. Gergő és az idegen varázstudó egyszerre szólaltak meg, de a férfi hangja tökéletesen elnyomta a tanoncét.

– Illetéktelen behatolókat fogtam – jelentette ki.

– Hiszen ez Farkas! – szólalt a főtáltos, bűbájostorával a gúzsba kötött fiúra mutatva.

– És akkor talán már nem is illetéktelen? – kiáltott felháborodva a varázstudó, akinek egyik pillanatról a másikra kezdett elvékonyodni a hangja, s végül már inkább neveltséges, mint ijesztő volt. – Nem olyan időket élünk, kedves Kende, hogy a

főtáltos lakosztályába csak úgy be szabadna törni. Még Farkasnak és a hűgának sem! Ezt nekem igazán elhiheted, ha nem azért, mert régi barátod vagyok, hát akkor azért, mert én vezetem a biztonságot óvó Álomfelügyeletet.

Gergő és Zsófi fektükből is döbbenten bámultak az immár egészen apró termetű révülőre.

– Igazad van, Böffeg, de most már engedd el őket! – kérte Kende táltos, és lerogyott a legközelebbi székre, maga elé fektetve bűbájostorát.

– Ahogy óhajtod. – Az Álomfelügyelet fősámánja egyetlen könnyed mozdulattal semmivé porlasztotta a kötelékeket. Gergő nyomban talpra ugrott, és Toportyánhoz sietett. A farkas fájdalmasan nyöszörögve harapdálta saját hasa táját.

– A segítő állatodat is hívd vissza! – szólt Kende.

– Ó, persze! – kuncogott Böffeg sámán, mint aki megfelekezett valamiről. Kitárta bal tenyerét, s bár látszólag nem történt semmi, Toportyán megkönnyebbülten abbahagyta a varázsolást.

– Magának bolha a toteme? – döbbsent meg Gergő.

– És micsoda bolha! – vigyorgott ezer ráncsal Böffeg sámán.

– Amint látod, egy farkast is bármikor padlóra küld.

– Ez mégsem járja! – kiáltott Zsófi, akinek minden haja szála égnek állt a haragtól. – Mi csupán híreket hoztunk Kendének, és maga mégis...

– Miféle híreket? – A meglehetősen durva közbeszólás a fő-táltostól jött, ami talán még jobban megdöbbsentette a két tanoncot, mint imént Böffeg sámán támadása.

– A Valóságból – fordult Gergő az asztal túloldalán ülő Kendéhez, akinek tekintetében harag villámlott. – Ma reggel a metróban egy karikás szemű, holsápadt és szédelő éber lány, meg az erőtlen toteme...

– Mi köze a Hét Sárkányörnek, a Kilenc Jurta Szövetségének, vagy akár nekem egy éber lányhoz, a barlangvasutatokhoz meg a tündérlövéshez?

Gergő és Zsófi megkövülten bámultak Kendére. Csupán most vették észre, hogy a táltos már-már erőtlenül dől neki az

asztalnak, kezében viszont úgy szorítja a bűbájostort, hogy abból folyamatosan hidegkék szikrák ömlenek.

– Annak az éber lánynak elrabolták a segítő állatát – szólalt meg Zsófi, akiben mindig is erősebb volta a dac az óvatosságnál. – Láttuk, amint... Mi az a tündérlövés?

A következő szemhunyasban egyszerre két váratlan esemény is történt. Kende táltos hörrenve megemelte bűbájostorát, de ajkai közül érthetetlenül bugyogtak ki a rontás igéi, így a varázserő nem kelhetett életre. Mielőtt pedig újra megpróbálhatta volna, Böffeg sámán finom mozdulattal, de hátborzongató erővel lefogta Kende karját. Ezután csak annyit mondott a vendégeknek:

– Jobb, ha most hazamentek! – s az Álomfelügyelet legfőbb révülője fülrepesztőt durrantott ostorával, mire Gergő és Zsófi lába alatt megnyílt az Ébredés Ajtaja, s ők, segítő állataikkal együtt, visszazuhantak a Valóságba.

A Csipetke utcai bérház pincéjének hűvösében aztán sokáig csak némán, értetlenül nézték egymást.

– Mi a bűbájragály folyik odaát? – nyögte ki végül közös kérdésüket Gergő.

II. Tanarilla

Gergő a metrókocsi ablakának nyomta a homlokát, és kifelé bámult, ahol az alagút kísérteties fala suhant szédítő sebességgel. Rettenetesen fáradtnak érezte magát, s erősen kellett koncentrálnia, nehogy elnyomja az álom. Előző napi révülésük a Gyémánt Jurtába nagyon felzaklatta a testvérpárt, így a család jócskán éjjél után került ágyba. Kielemezték Kende táltos érthetetlen viselkedésének minden egyes pillanatát, de persze nem jutottak semmire. Boglárka úgy vélte, hogy a Hetek vezetője túlhajtotta magát. Botlik Dénes szeretett volna egy pillantást vetni Kende lábbelijére, hogy megállapíthassa, mi bántja a táltost. Zsófi Böffeg sámánra gyanakodott, aki talán rontást küldött a vén varázstudóra, s most ő irányítja a háttérből a Kilenc Jurt Szövetségét.

Gergő viszont nem tudta, mire gondoljon. Mikor végre ágyba került, akkor is csak Kende véreres szemét, holtsápadt arcát látta maga előtt. S persze a bűbájostort, amivel átkot akart felé küldeni a táltos.

A metrókocsi billegni kezdett, majd elhaló szörnyhanggal lassított. Befutottak a Batthyány téri állomásra. Jócskán elmúlt dél, rengeteg utas tülekedett a szisszenve feltáruuló ajtóknál. Gergő benyúlt a dzsekije alá, megmarkolta varázsfegyverét és figyelte az ébereket. A *totemmatató*-bűbájt reggel óta már vagy nyolcszor olvasta magára, s kezdett káprázni a szeme. Nem tudta, hogy mit keres, de Zsófival még az éjjel megbeszélték: ha Kende nem is hallgatta meg őket, azért igyekeznek több bizonyítékot gyűjteni.

Jó, de mire? – gondolta elkeseredve Gergő. – *Fogalmunk sincs, mit keresünk.*

A beszálló utasok között mindenféle akadt. Most éppen egy fáradt üzletember, két vihogó csitri, csapatnyi pattanásos legény, akik hevesen vitatkoztak valamin, továbbá öt kobold jégsipkában és...

Nem alhatsz el! – Gergő hevesen megdörzsölte a szemét. A koboldok nyomban „átalakultak” kisiskolásokká, akiket a tanító nénijük terelgetett. A sámánfi gondosan megszemlélte az új beszállókat. Mindnek kivehető volt a segítő állata, még akkor is, ha nem mindig sikerült azt felismernie. Az ajtók becsukódtak, a hangszórókból lágy géphang figyelmeztetett az indulásra. A metró nyugtalanítóan erős búgással nekilódult, s a szerelvényt már el is nyelte a sötét alagút.

Gergő megfigyelte, hogy az éberek legtöbbje igyekszik hátat fordítani az ablakoknak. Nem mintha odakinn bármilyen látványosság is várta volna őket, hiszen a félhomályban csupán a boltíves alagút olykor hátborzongató támpilléreit, sivár falait lehetett kivenni. Az éberek elővigyázatossága azonban, hogy semmiképpen ne nézzenek ki, sokkal több volt, mint érdektelenség.

Félnek! – állapította meg Gergő. – *A táltosképzőben tanították, hogy az éberek, bár nincsenek bűbájos képességeik, olykor nagyon jó ösztönökkel bírnak. A metróon utazók igenis érzik, hogy valami les rájuk az alagutakban!*

Ettől a gondolattól Gergő egészen felélénkült. Azt is kifizyelte, hogy az éberek mindegyike próbált a jobb oldali ülésen helyet találni. Ettől kezdve a sámánfi a bal oldal ablakait fürkészte. Erősen kellett meresztenie a szemét, mégsem vett észre semmit, míg át nem keltek a Duna alatt.

Ekkor azonban a sötét betonfalak, komor támpillérek között hirtelen felderengett egy ajtó. Nem jártak már túl messze a Kossuth Lajos tértől, de a szerelvény még teljes sebességgel robogott. Gergő igyekezett részleteket kivenni, de az ajtó – ha az volt egyáltalán – már el is tűnt a sötétségben. A sámánfi csodálkozva ráncolta a homlokát. Mi értelme ajtót tenni a föld alá egy olyan alagútba, ahol gyalogosan soha nem jár senki? A metrókocsik nem állnak meg, s ha mégis, akkor egész biztosan óriási a baj. Gergő elképzelte, milyen volna, ha hirtelen nem kapna több áramot a metró. Az egész járgány egy szempillantás alatt teljes sötétségbe borulna, miközben motorhangja elveszne mögöttük az alagútban, s a szerelvény megállna. Az éberek sikoltoznának, dőngetnék az ajtókat, hogy

kijussanak... De hová? Odakinn hátborzongató, földmélyi sötétség uralkodna, aminek ölen *bármi* várhat rájuk.

Gergő hirtelen kezdte nagyon rosszul érezni magát. Kinézett az ablakon, s valahogy biztosra vette, hogy az alagút falai most sokkal közelebb vannak a robogó kocsikhoz, mint eddig bármikor. A sámánfi már-már arra számított, hogy mindjárt hatalmas szikraeső kezd záporozni odakinn, fémes csikorgással kísérve, amint a szűkülő alagút összeszorul a szerelvény körül.

S ekkor az ablakon túlról egy égszínkéék szempár bámult bele Gergő arcába.

A sámánfi ijedten felkiáltott, s akkorát ugrott az ülésén hátrafelé, hogy a mellette ülő kamasz fiút majdnem lelökte a padlóra.

– Hé, savanyútojas, férj már a bőrödbe! – taszította hátba Gergőt a srác. Haverjai hangos hahotával jutalmazták „szellemességét”. A sámánfi azonban cseppet sem törődött velük. Továbbra is kifelé nézett az ablakon. Ott azonban már semmi más nem volt, mint a megszokott, vigasztalhatatlan sötétség. Pedig egészen biztos volt benne, hogy az imént valaki vagy valami befelé bámult rá!

Alig egyetlen perccel később a metrószerelvény bűgva-inogva fékezett, majd megállt a Kossuth Lajos téri állomáson. Gergő már korábban felállt az üléséről, s nem törődve a srácok gunyoros megjegyzéseivel – akik holmi *nikkelbolhá*hoz hasonlították –, elsőként szállt ki a kocsiból. A peronon nyomban arra indult, amerről befutottak az állomásra. Éberek tömegén kellett átverekednie magát, egy rossz szagú öregember durván megtagasztotta a botjával, de a sámánfi észre sem vette.

Végre elérte azt a pontot, ahol az alagút kezdődött. Kiállt egészen a peron szélére, csupán a két sarka egyensúlyozott a keramitkockákon. Majd nekitámaszkodott az olajfestéktől szagos falnak, és kihajolt. Feje éppen csak neki nem koccant az álló metrókocsinak, amint visszafelé, a sűrű alagútmélybe nézett. Az állomásról derengő fény kevés lett volna hozzá, hogy bármit is lásson, de a szerelvény hátsó kocsjának két erős reflektora szinte beleszúrta a földalatti sötétségbe.

A sín pár csillanva tűnt el a távolban. A boltíves alagút dísztelen, szürke kupolája olyannak tűnt, mint egy gigantikus szörnyeteg torka, ami mindjárt megrándul, s bőfögve benyeli a metrókocsikat. Ennél többet azonban Gergő nem fedezett fel. Bár ott messze, egészen az alagút mélyén, ahol már a lámpák fénye is rémülten megtorpan...

– Hé, kispofám, ne szórakozz!

A sámánfi dzsekijének nyakát erős kéz markolta meg, s Gergő már lendült is hátrafelé. Két karjával kellett hadonásznia, nehogy hanyatt essen, de egyik sarka még így is lecsúszott a keramitról, s néhány pillanatig a semmiben kalimpált.

– Elhiszed nekem, ha azt mondom, hogy nincs ott semmi érdekes? – kérdezte az iménti hang, s a kéz elengedte a sámánfi dzsekijét, bár előtte még úgy fordította a fiút, hogy az szembe kerüljön „megmentőjével”. Gergő csodálkozva bámulta a pufók, vállig érő barna hajú lányt, aki alig volt magasabb nála, és kék egyenruhát hordott.

– Ugye tudod, öcsi, hogy most át kellene adnom téged a biztonsági öröknek? – kérdezte szigorúan, majd élénken csillogó tekintettel tetőtől talpig végigmérte Gergőt. – Talán valamit az alagútban felejtettél?

– Nem – felelt Gergő, s rettenetesen időtlennek érezte magát. – Én csak azt néztem, hogy van-e ott valami.

– Valami? – A lány, aki a metróvezetők egyenruháját hordta, most kételkedve elfintorodott. – Az alagútban, kislíam, baromi nagy semmi van. Sötét semmi. Ha az érdekel, engem kérdezz, mert én abban a semmiben száguldozom évek óta.

– Értem – biccentett Gergő, s remélte, hogy a lány mégsem adja a biztonsági örök kezébe. – Akkor én mennék is.

Csak hogy a metróvezető nem állt félre az útjából, sőt, továbbra is gyanakodva vizslatta.

– Mégis érdekelne, mit lestél az alagútban – mondta. – Túl sok furcsaság történik mostanában a járatomon, sőt, más útvonalakon is.

– Furcsaságok? – A sámánfi hirtelen felélénkült. – Mifélénk?

– Fények, amiknek nem kellene ott lenniük – vont vállat a lány, aki maga is csodálkozott, hogy egy idegen kölyökkel osztja meg nyugtalanító gondolatait. – A váltótársam pedig azt mondta, hogy a tegnapi szolgálat alatt úgy érezte: van még valaki a vezetőfülkében, akinek nem volna szabad ott lennie.

– Ez nagyon... – kezdte Gergő, de ekkor egy magas, harsabajuszos, fekete egyenruhás férfi lépett hozzájuk, akinek a derekán fegyver, mellén pedig kitűző fityegett.

– Valami gond van, Szilvi? – mordult gyanakvón, s fürkésző tekintetét szinte belefúrta Gergő koponyájába. – A fiatalúr ugrani akart?

A sámánfi megborzongott a gondolattól, hogy úgy hihetik róla: a sínekre akarta vetni magát.

– Semmi gáz, Tibcsi, csak beszélgetünk – legyintett a metróvezető lány, akit tehát Szilvinek hívtak. – Már megyek is, kezdődik a szolgálat.

– Akkor jó bújócskát a féregjáratokban – röhögött fel nem túl bizalomgerjesztően a biztonsági őr, majd sarkon fordult és távozott.

– Köszönöm – súgta Gergő. A metróvezető lány elmosolyodott.

– Vigyázz az alagutakkal! – mondta. – Fura helyek.

Azzal sarkon fordult, s már el is tűnt a tömegben, pedig Gergőnek még ezer kérdése lett volna hozzá. A háta mögött megmozdult a szerelvény, hangja néhány pillanatig minden más zajt elnyomott. A sámánfi megvárta, míg a metró kifut az állomásról, s közben elgondolkodva nézte az egyik plakátot, amin egy piros autó méregzöld vadonon vág keresztül, miközben a fákról egy óriáskígyó s egy fekete madár lesi. Gergőnek valahonnan ismerős volt a kép, de most nem különösebben érdekelte.

Emlékezetében az égszínkéék szempár ragyogott hidegen, rémisztően.

* * *

Zsófi egyszerűen nem hitt a szemének. Előző nap, mikor a Gyémánt Jurtában jártak Gergővel, már meglehetősen nagy

volt a felfordulás, de azért a „nagysuvick” többé-kevésbé értelmes magyarázatnak tűnt. Most azonban már a Gyémánt Jurta körül utcákba rendezett, színes és szemkápráztatóan változatos sátorrengeteg is felbolydult, mintha a „pakolási mánia” egyfajta fertőző betegség lett volna.

Az Álomfelügyelet óriási párnát mintázó sátra éppen magába roskadt, mikor Zsófi megjelent a hatalmas tisztást szegélyező fák egyikén megnyíló Ébredés Ajtaján keresztül. Az égen boszorkányok repkedtek sütőlapátjaikon, seprűiken, és rikácsoló hangon utasításokat osztogattak a lent sürgölődő lidérceknek. Garabonciások durrogtatták bűbájostoraikat, de kivételesen nem varázslatokat sütöttek el, inkább néhány óriási ökröt igyekeztek egy szekér elé terelni. Az állatok bánatosan bögtek, s egyikük szusszanása felborított három, gyanús kotyvalékokkal teli üstöt.

Zsófi sietve indult a Kilenc Jurta Szövetségének sátorvárosa felé. A legszélső utcák gyakorlatilag már eltűntek, mivel a két oldalukon sorakozó építményeket mind lebontották és szekerekre rakták. A vajákosok külön segélyhelyet állítottak fel néhány ponyva alatt, hogy a nagy hurcolkodásban becsípett, megütött, odaszorult, megkarcolt ujjakat, kezeket, lábakat ápolhassák. A Gyógy-, Ártó- és Álomlaki Növények Füvesasszony Tanácsának cikornyás táblája a földön hevert, az Igeigézők Bírói Testületének sötétszürke jurtája nemezlapokra bontva éppen fellebegett a magasra halmozott, kisebb sátrak tetejére.

– Ezek elköltöznek! – motyogta magában Zsófi, s érezte, hogy az idegességtől görcsbe rándul a gyomra. – Hiszen még akkor sem menekültek el, mikor Holló vagy a Megbízó fenyegette a Heteket!

A tanonclány kénytelen volt fürgén félreugrani hat rabruhás lidérc elöl, akik torkuk szakadtából szirénázva rohantak, hátukon megbájolt kötélhágcsókat cipelve. A mögöttük lihegő, fekete köpönyeges varázsló odvas fogai között meglehetősen cifra ki-fejezésekkel „támogatta” munkakedvüket.

Zsófi hirtelen megpillantotta két imbolygó sátorrúd között Anja Nisant, a mongol sámánnőt. Ügyesen és fürgén átevickélt

néhány szertehagyott láda között, de mire elérte az Álomtárgy-ipari Tanács félig szétszedett jurtáját, Anja már a levegőbe emelkedett hatalmas sólyma hátán, s nem hallotta meg, hogy valaki kiabál utána. Zsófi kezdett kétségbeesni. Nem azért jött a Gyémánt Jurtához, hogy Kendével találkozzon – ezt nem merte megkockáztatni –, de valakivel azért jó lett volna beszélni arról, hogy mi történik a Hetek központjában.

– Várj csak egy pillanatig! – kapott Zsófi hirtelen mozdulattal egy nyolc év körüli, szőke fiú után. Az apró legény bő ujjú, fehér ingének mellrészén a Sámánok Jurtájának jelét viselte, így bizonyára a Rejtezés Táltoskollégiumának tanonca volt. – Most azonnal mondd meg nekem, hogy hova költözik mindenki!

A kisfiú szeme elkerekedett a csodálkozástól, amint felismer-te Farkas Húgát. Segítő állata, egy kölyök puli, vad ugatásba kezdett, bár nem volt túlságosan ijesztő, inkább mulatságos.

– Hallod, tanonc? – szólt újra Zsófi, növekvő türelmetlenséggel, s akaratlanul is megszorította a fiú vállát. – Mi az átokverte sarlatánkergetés folyik itt?

– Aha! – vigyorodott el hirtelen a legény, mint aki hirtelen megértett valamit, amin eddig hiába törte a fejét. – Szóval te tudod, csak vizsgáztatni akarsz, hogy vajon a tilalom ellenére kihallgattam-e a szüleim beszélgetését a konyhaajtó mögé bújva. Hát nem, eszem ágában sem volt hallgatózni tegnap délután, tudd meg!

Ezzel kirántotta vállát Zsófi ujjai közül, s hóna alá szorítva a rábízott két iskolai sámándobot, elrobogott. Settenke ugyan még nyomon tudta követni egy darabig, de azután végképp eltűnt az ordító, hadonászó, egymás cókókjaiban botladozó révülők között. Zsófi dühösen morgott, s tán a csalafinta tanonc után veti magát, ha váratlanul nem kelti fel a figyelmét valami más. A jobb kézre nyíló sikátor még többé-kevésbé állt, mivel annak sátrait, fabodegáit és jurtáit épp csak kezdték lebontani. A Révülő Rémhírek Osztályának Gyémánt Jurtához kihelyezett irodáján túl zömök, tölgybarnára festett, láthatóan rendkívül régi jurta hagymakupolája emelkedett. A széles bejárat fölött fából faragott rovasjelek forogtak a levegőben függve,

bár némelyiken már meggyengült a lebegtető-bűbáj, így néha beleakadt a szomszédjába.

– Regösök Kéregtekercs-tára – olvasta fennhangon Zsófi a rúnajeleket. Ugyan még soha nem járt itt, de már olvasott a Regösök „könyvtáráról”, ahol csupa olyan irományt, történetet, regét tartottak, amikre még a révülők is azt mondták: pusztán kitalációk és mesék. Mindjárt ezután felrémlt Zsófinak egy egészen friss emlék:

„Mi köze a Hét Sárkányörnek, a Kilenc Jurta Szövetségének vagy akár nekem egy éber lányhoz, a barlangvasutatokhoz meg a tündérlövéshez?” – kiáltotta tegnap önmagából kikelve Kende táltos, mikor a metrón látott eseményeket említették neki.

– Ha valahol írnak a tündérlövésről, akkor az a kéregtekercs biztos megtalálható itt! – mondta elszántan Zsófi, s további morfondírozás nélkül a jurta bejáratához lépett. A súlyos, ezernyi kéz érintésétől kifényesedett nemezlap halkán recsegetve engedett, mikor félrehajtotta az útjából. Odabenn szinte megvakította a nyomasztó félhomály, s levegőt is csak nehezen tudott venni az átható dohszagtól.

– Van itt valaki? – szólt Zsófi, és sűrűn pislogva igyekezett hozzászoktatni szemét a napfény hiányához.

– Amennyiben Tekercses Ajtony neked valaki, hát van – jött a válasz a jurta mélyéről. Zsófi tett néhány lépést, de térdét nyomban beverte valamiféle alacsony bútorba, ami recsegetve felborult. Tucatnyi kéregtekercs hullott nyomban a keményre döngölt padlóra, s már érkezett is Ajtony háborgó kiáltása:

– Képtelen vagy óvatosan közlekedni? Csupa felbecsülhetetlen értékű, lemásolásra váró titkos jelentésen taposol.

Zsófi meglegelte a botladozást, s előhúzza bűbájostorát, varázslángot bájolt a feje fölé. A tűz azonban alig gyulladt meg, a jurta tetejéig nyúló könyvespolcok közül előzúgott egy repülő gyík, és zöld száját kitátva vizet köpött a lobogásra, sőt, a tanonclányra is.

– Mi volt ez? – hűledezett csöpgöve Zsófi.

– Tökéletes tűzoltó-bűbájom van, nem igaz? – vigyorgott fel rá a csontsovány, pofaszakállas garabonciás, miközben cseppet

sem óvatosan összemarkolta az állítólag felbecsülhetetlenül értékes kéregetkercseket. – Megöszültem, mire sikerült átbájnolnom, hogy ne lángot, hanem vizet köpjön.

A gyík leírt még néhány zúgó kört Zsófi feje fölött, majd – elhullajtva néhány újabb vízcseppet – visszatért a rejtkehelyére.

– Tekercset hoztál vissza? – kérdezte Ajtony. – Nem, mégsem. Téged még soha nem láttalak itt.

– Valóban először tértem be a Regösök jurtájába – ismerte el Zsófi.

– Gondolom, te is azt vallod, hogy nálunk csak ostoba, kölyökrévülőknék és házimunkától agyázpult boszorkáknak való tündérmesék találhatók – fintorgott sértődötten Tekercses Ajtony. – Ha egyetlenegyszer megmutathatnám a Gyémánt Jurtá pöffeszkedő tekercstárosának, hogy micsoda kincseket őrzök! Például bizonyítékokat találtam arra vonatkozóan, hogy az éberek igenis tudnak repülni. Nem ám seprűn vagy holmi gépezeteken! Persze az utóbbiakon valóban, de én rábukkantam egy ősi éber regére, amiben le van írva, hogy a főhős éppen kilencvenkilenc különböző módon képes eljutni a Holdba. Na, erre varrjál gombot!

Zsófi buzgó elismeréssel bólintott, bár alig bírta lenyelni a nevetést.

– Engem valóban olyan... hm... tények érdekelnének, amik a Gyémánt Jurtá könyvtárában nem találhatók – mondta azután. – Tudna nekem mutatni valamit a tündérekéről? Különösen egy „tündérlövés” nevű jelenség érdekelné.

Tekercses Ajtony már majdnem elérte azt az üres polcot, amire letenni szándékozta az összeszedett rakományát, most azonban megtorpant. Lassan fordult hátra. Olyan rettenetesen lassan, hogy Zsófinak – aki végre megszokta a félhomályt – lett volna ideje a tekercstáros tarkójának minden egyes haja szálát megszámolni.

– Te móríkálsz velem? – hörrentette kitörni készülő felháborodással Ajtony. – Hergelődsz és cukkolódsz?

Zsófi nem értett pontosan minden szót, amit a tekercstáros az imént mondott, s volt egy olyan erős sejtése, hogy maga Ajtony is pontatlanul használja némelyiket. A csontsovány férfi dühösen remegő pofaszakállának látványából azonban kitalálta, hogy hibát véthetett.

– Mindenki tudja, hogy tündérek tényleg és igazán nem léteznek! – mondta vérig sértve a félreismert tekercstáros. – Tudom én, miről van szó! Látod, mekkora a felfordulás odakinn, hát gondoltad, lazításképpen heccelődsz kicsit a félbolond Ajtonnyal. Hiszen hallottam már elégszer, hogy lököttnek tartanak a mélyen tisztelt varázslók, boszorkányok, de még azok a bumfordi, rovásjelet sem ismerő vadászok is. Megállnak a jurta hátsó fertályán, éppen a szellőzőrés előtt, s ott röhincselnek azon, hogy a Regösök Kéregetekercs-tárából más nem kölcsönöz soha, csak az, aki ostoba tündérmesékre ácsingózik. Úgy sutyorognak, hogy halljam. De én akkor is állítom, hogy ami igaz, az nem hamis!

– Tehát a tündérek...? – próbálkozott újra Zsófi, de csak anynyit ért el, hogy Ajtony pofacsontjain vörös pulykafoltok lobbantak a haragtól.

– Nincsenek! – toporzékolt a tekercstáros. – Természetesen rengeteg mese szól róluk. Némelyik elég érdekes, fordulatos, bár a java csupán édeskés és romantikus. Elvárásolt tó, éber herceg, lányrablás, kívánságok, csókos béka... Böh! El tudsz te képzelni egyetlen álomlényt is, aki pusztá szórakozásból vagy száналombból Tetejetlen Kívánságokat osztogat az ébereknek? És szegénylegényenként mindjárt hármat! Badarság az egész.

– Azért én mégis szeretnék olvasni róluk – erősködött Zsófi, s lombzöld tekintetét mélyen Ajtony szemébe fúrta. A tekercstáros meghökkenően nézte a barna hajú lányt.

– A tündérekről? – kérdezte végül elbizonytalanodva.
– És a tündérlövésről – lépett előre ismét Zsófi, mert látta, hogy végre sikerült megnyernie Ajtony bizalmát.
– Hát persze, a tündérlövés – motyogta a tekerctáros. – Így nevezték valaha azt a bűbájt, amivel különleges átkokat, rontásokat szórtak az éberekre ezek a nemislétezők.

Zsófi készséggel elfogadta Tekercses Ajtony véleményét, csak mutasson végre valami érdekeset. A tekerctáros letette pultjára a kéreglapokat, majd elgondolkodva pattintgatott bal kezének ujjával, s már el is tűnt a polcok labirintusában. Zsófi otthonosan követte, hiszen a tél folyamán nemegyszer megfordult kollégiuma Rontórovás Könyvtárában, ahol Zabos Karamella tartotta kordában az olykor igencsak veszélyes köteteket.

– Itt van minden, amit sikerült összegyűjtenem a tündérekről – mutatott Ajtony a szemmagasságban húzódó, meglehetősen rövidke polcra.

– Csak ennyi? – csúszott ki a csalódott kiáltás Zsófi száján, látva azt a négy szakadozott fóliánst, ami a szúrágta deszkán hevert. A tekerctáros azonban cseppet sem sértődött meg. Sőt, nagyon is tetszett neki, hogy legújabb olvasója „még többet” akar abból, amit ő nyújtani tud.

– Csigalom és nyugavér, kisasszony! – vigyorgott Ajtony. – Ha a tündérmesék teljes listáját látni akarod, vedd elő a bűbájostorod, és suhints rá az első tekercsre.

Szavait tettekkel kísérte a lelkes fóliánsgyűjtő, így mikor varázsfejevere bőrszíja megérintette az első kéreglapot, az magától kigördült. Zsófi hangya méretű rovásjelek milliárdjait pillantotta meg rajta, katonás sorokba rendezve.

– A második tekercs az éber és álomfelügyeleti tudósok által írt tanulmányokat sorolja fel. Nem különösebben érdekesek, mivel mindegyik azt bizonygatja, hogy tündérek soha nem is léteztek, amit egyébként is tudunk. A harmadik fóliáns viszont a kedvencem. A történelem során ugyanis szép számmal akadtak olyan szédült éberek és révülők egyaránt, akik a tényekkel dacolva hittek a tündérekben. Nos, az ő firkálmányaikon legalább

jókat lehet kuncogni. Bármelyik cím felkelti az érdeklődésedet, csak simítsd végig a rúnákon az ujjad, így...

Ajtony taláломra megérintette az egyik sort, mire a jurta távoli zugában száraz zörgés kelt, s a következő pillanatban vas-kos tekercs röppent a polcra. Amint puffanva landolt, fullasztó porfelhő szállt szerte belőle.

– Hát, igen – legyezett szabad kezével Ajtony. – Nem sűrűn kölcsönzik ki. S neked most egyiket sem adhatom oda, mert néhány óra múlva jönnek a rablidércek, hogy ezt a jurtát is felszuppolják valamelyik ökrös szekérre.

– Addig azért olvasgathatok? – kérdezte reménykedve Zsófi. Tekerces Ajtony pedig nagylelkűen bólintott.

* * *

Gergő délután épp csak bekapott néhány rántott csirke-szárnyat az Oktogon közelében lévő gyorsétkezdében, s már újra a föld alatt volt. Ugyanazon a vonalon járt oda és vissza, ahol néhány órával korábban az égszínké szempárt látta, de hiába. Már kezdett kételkedni benne, hogy nem csupán az álom nyomta-e el néhány pillanatra, mikor a jelenség megismétlődött.

Két állomás között járhattak félúton, az ablak legtöbbször a sötét semmit tükrözte vissza. Az átható szempár ekkor jelent meg, s egyenesen Gergőre bámult. A sámánfi alig néhány perce olvasott magára friss *totemmatató*-bűbájt, így különösen jól látta az Álomvilág Valóságba átderengő lényeit, de az égszínké szempár tulajdonosa inkább csak érzés, semmint *test* volt. Mire alaposabban megsejmelhette volna, a jelenés elfordult tőle, de nem tűnt el, mint korábban. Ehelyett lendületet vett, könnyedén tartotta a metrószerelvénnel az iramot, majd könnyedén átolvadtt az ablaküvegen.

A Gergő mellett szellemalakban ücsörgő Toportyán váratlanul felvonyított. A farkas olyan fájdalmas, rémülettel teli hangot adott ki, hogy Gergő beleborzongott; az éberek ebből, természetesen, nem vettek észre semmit. A sámánfi önkéntelenül segítő állata felé fordult, de Toportyánon nem látszott

más, mint az, hogy a farkas egész testében remeg, mintha váratlanul kitették volna a hómezőkre.

A sámánfi észbe kapott, s tekintetével ismét a jelenést kereste. A rezgő légcsomóként röppenő valami már az utasok között cikkant ide-oda, s Gergő tudta, hogy mit csinál. Szemrevételezi a mit sem sejtő éberek segítő állatait. *Válogat!* – hasított belé a gondolat. – *Vadászni akar!*

Vannak helyzetek, mikor a révülőnek fel kell rúgnia a titoktartási kötelezettségét, s vállalva, hogy bolondot csinál magából az éberek előtt, cselekednie muszáj. Gergő úgy érezte, ez pontosan ilyen helyzet. Felugrott az üléséről, s jobbában már ott lengett a bűbájostor. Néhány utas bosszankodva, mások csodálkozva, megint mások pedig kicsit gúnyos mosollyal néztek a fiúra, aki egy fura „játékosort” markolva haladt a széksorok között.

– Vigyázz, mert még kibököd valakinek a szemét! – szólt rá egy szigorú arcú, vörös hajú matróna, de Gergő nem törődött vele. A metrókocsi olykor megingott, így a szabad kezével ajánlatos volt az ülések háttámlájába kapaszkodnia, de közben le sem vette a szemét a jelenésről. A lebegő „légörvény” nem zavartatta magát, ébertől éberig röppent, mindegyiknél elidőzött néhány pillanatig, majd suhant tovább.

Gergő három kocsin át üldözte, de még mindig nem tudta kivenni, mivel is van valójában dolga. Úgy sejtette, egy különösen pimasz álomvarangy lehet, bár azok általában túl gyávák, hogy a Valóságban bóklásszanak. Ekkor azonban eszébe jutott Kubus és Orrnyereg, akik a tél folyamán odáig merészkedtek, hogy ellopják Rúzspirot, a család autóját. A révülő soha nem lehet biztos semmiben.

A jelenés éppen egy öregúr gyönyörű és nemes tartású farkaskutya-totemét vizslatta, de megérezhetett valamit. Gergő három lépésre állt tőle, mikor a gomolygó légfelhőből ismét rávillant a kék szempár, s a sámánfi meg mert volna esküdni rá, hogy rémület csillan benne. Fenyegetően megemelte hát a bűbájostorát, bár tudta, hogy ennyi éber között csakis akkor varázsolna, ha életveszély fenyegeti őt vagy bárki más.

A jelenés elfordulhatott tőle, mivel a szempár kihunytt, s a léggomoly hirtelen felgyorsult. Az öregúr segítő állata éppen úgy felvonyított, mint az imént Toportyán, s az ülés alá kushadt. Ezzel egy időben az éber férfi, aki bizonyára megérezte, hogy *valami nincs rendben*, fázósan összehúzta magán könyű felöltőjét.

Gergő csak most döbbsen rá, hogy a metrószerelvénnyel legelőjén járnak, s a szemközti ajtó már a vezetőfülkére nyílik. A titokzatos álomlány tétovázás nélkül az ezüstösen csillogó fémfal felé röppent, majd simán átolvadt rajta. A sámánfit rossz előérzet töltötte el. Bár több utas furcsálkodva megbámulta, mégis a vezetőfülkéhez ugrott, majd megkapaszkodott egy fémrúdban, lábát pedig a legközelebbi – szerencsére gazdátlan – ülés szélére tette. Így sikerült felemelkednie annyira, hogy belásson a metró vezetőfülkéjébe.

Odabenn műszerekkel, kijelzőkkel, billentyűkkel és gombokkal telepakolt pult derengett a gyenge megvilágításban. A sámánfinak jobbra és balra kellett lengenie, hogy többet lásson. Szemközt a metróalagút robogott feléjük, s bár az útjukat bevilágították a reflektorok, a látvány mégis rémisztő volt. Gergő egyetlen szemhunyás idejére eltöprengett azon, hogy a metróvezetők vajon hogyan képesek a munkájukat végezni folytonos rémálmok nélkül.

Az apró fülkében ketten álltak. A sámánfi, bár igyekezett alaposan megfigyelni mindent, csupán a metróvezetők kék egyenruhába bújtatott vállait láthatta.

S a levegő jellegzetes, szédítő kavargását kettejük között: az álomlány még mindig a metróban volt! Gergő gondolkodás nélkül dörömbölni kezdett a fülke ajtaján. Néhány utas ugyan háborogva rákiáltott, hogy hagyja békén a vezetőket, mert még rosszul veszik be a következő kanyart, viszont – a sámánfi szerencséjére – senki nem vette a fáradságot, hogy tegyen is valamit.

A fülkében egyszerre ketten fordultak a kis ablak felé. Odabenn olyan kevés volt a fény, hogy Gergő nem tudta kivenni az arcvonásaikat. A két egyenruhás ezután egymásra nézett, a

szájuk felváltva mozgott: bizonyára megbeszélték a szokatlan eseményt. A sámánfi, hogy nyomatékot adjon szándékának, még néhányszor rácsapott öklével az ajtóra.

A fülke hirtelen kinyílt, s Gergő a meglepetéstől először szólni sem tudott. Az a metróvezető lány nézett vele farkasszemet, aki korábban elkapta, miközben a peron szélén egyensúlyozott.

– Nocsak, a kukkolós fiatalúr!

– Igen, én... Vagyis, szia! – A sámánfi igyekezett Szilvi mellett belesni a fülkébe, s ez nem kerülte el a lány figyelmét.

– Gondolod, vagyunk már olyan haverok, hogy munka közben rám törheted az ajtó? – kérdezte.

– Nem törtem, de... Nagyon szeretnék belesni, csak egyetlen pillanatra – felelt Gergő.

– Ez szabályellenes, és különben sincs itt semmi érdekes...

– Szilvi csalafintán elmosolyodott, s félreállt az ajtóból. Így, miközben a szigorú szabályzatra hivatkozott, egyben picit meg is szegte azt.

Sajnos azonban a metróvezető lány óriásit tévedett. Gergő a *totemmatató*-bűbáj segítségével sokkal rosszabb dolgot pillantott meg, mint amire számított. A vezetőfülke padlóján egy kétségbeesetten tekergő, láthatóan a gyors bénulás rontása ellen küzdő korallkígyót vett észre. A segítő állat fölött fenyegető felhőként rezgett a jelenés légörvénye: arra készült, hogy amint a totem teljesen mozdulatlanává válik, lecsapjon rá.

A sámánfi ismét nem vesztegette az időt morfondírozásra. Már az imént lemászott kényelmetlen megfigyelőhelyéről, így most nyomban képes volt használni bűbájostorát. A varázsfegyver borszija csodás ívben szikrákat csattintott ki magából, miközben Gergő felkiáltott:

– *Darvadozz!*

A rontás telibe találta a légörvényt, ami veszett pörgésbe kezdett, s végül kizuhant a fülkéből, egyenesen a legközelebb ülő éber nő ölébe. Az persze semmit nem vett észre ebből, bár fintorogva húzgálta a vállát.

Szilvi, a metróvezető, megütközve nézett Gergőre.

– Jól vagy? – kérdezte gyanakodva, s olyan mozdulatot tett, mintha a tenyerével meg akarná tapintani a fiú homlokát. Mivel ő nem láthatta a bűbájostorból előrobbanó szikrákat, s nem hallhatta a bűbáj durranását, meglehetősen különösnek találta a gyereket, aki egy bőrszíjas fapálcával hadonászik és hülyeségeket kiabál.

– Már semmi baj – mondta Gergő, aki a varázslattól kimerülve kicsit lihegett. – Hamarosan magához fog térni.

Ezt persze a korallkígyóra értette, megfeledezve arról, hogy ez a megjegyzése még időtlenebbé teszi az éber metróvezető előtt. Szilvi gyanakodva ráncolta a homlokát, s talán újabb kérdéseket szándékozott feltenni, de ekkor a fölkében álló társa megérintette a karját.

– Gyere! – mondta remegő hangon. – Hirtelen elfogott a szédülés. Talán valami rosszat vacsoráztam.

– Most dolgom van – szölt Szilvi, s becsukta Gergő orra előtt a vezetőfülke ajtaját. A sámánfi ezt cseppet sem bánta, mivel sokkal sürgősebb dolga akadt. A segédvezetőért különben sem kellett már aggódni, hiszen amint segítő állata, a korallkígyó magához tér, a férfi „gyomorrontása” is el fog múlni.

Az álomlény azonban, ami még mindig az éber nő ölében hevert, nagyon is nyugtalanította Gergőt. Fogalma sem volt, hogy miként vehetné magához, hiszen már az is hihetetlen szerencsének bizonyult, hogy a *darvadozz*-rontás egyáltalán hatott rá.

Már éppen azon volt, hogy megkéri a nőt, álljon fel egy pillanatra, mert az ülése alá ejtett valamit (akkor talán lecsúszik az öléből az álomlény, s a padlóról felszedheti), de ekkor megjelent Toportyán. A farkas most éppen olyan bátor és büszke volt, mint általában, s már nyoma sem látszott rajta az iménti kétségbeesésnek. Előbb óvatosan megszimatolta a nő ölében heverő levegőgomolyt, majd halkán vicsorogva a fogai közé vette, s Gergő elé ülve felkínálta az alélt zsákmányt.

A sámánfi átvette a bizonytalan körvonalú álomlényt, s boldog volt, hogy a következő pillanatban a szerelvény fékezni kezdett.

– Egyetlen szót sem értek az egészből – háborgott Zsófi, és a pultra csapta sűrűn teleírt jegyzeteit. A kéregetkekcseket éppen az imént bővölte meg, hogy láthatóak, tapinthatóak legyenek a Valóságban is.

– Üljünk neki, és próbáljuk hűvös fejjel átgondolni az egészet – javasolta Réti Boglárka, aki ekkor lépett ki a Belindek és Csomorika Fűáruda raktárából. – Ma úgysincs túl sok vásárló. A Hold még egy egész hétig varázstalan fényt sugároz.

Zsófi bizakodva teregette szét a kéregetkekcseket, amiket Ajtonytól kapott, hogy jegyzeteket készíthessen.

– A Gyémánt Jurtát teljesen kipakolták, s még ez sem elég – fogott a beszámolóba. – A Tetejetlen Fa csúcsán mindenki teljesen meg van zizzelve. Hódfarok néne természetesen megint eltűnt, Borzalag összevissza hablatyol, Kende táltos pedig... De erről már tudsz.

– A nagytakarítás-duma egyre kevésbé valószínű – biccentett Boglárka, miközben mellékesen levéltövön vágott egy pimaszkodó csurmintóvirágot. – Mi van a tündérekkel?

– Azok nincsenek – tárta szét karját Zsófi. – Tekercses Ajtony, aki még olyan ostobaságokat is elhisz, mint azt, hogy az éberek titokban igenis képesek repülni, csak nevetett, mikor a tündéreket említettem. Azután mégis rengeteg anyagot mutatott, de tényleg mind azt bizonygatja, hogy mese és humbug minden, ami róluk szól. Képzeld, a *tündérmese* kifejezést egyenesen a kitalált, kölyökrévülőknak szánt történetekre értik.

– Ez valóban különös. – Boglárka elmélyülten olvasgatta Zsófi jegyzeteit. – Ebből az derül ki, hogy valaha nagyon is sok tündér élt az Álomvilágban s a Valóságban egyaránt. Szinte minden tónak, barlangnak, folyónak, hegynek, sőt még néhány különösen öreg, odvas fának is volt saját tündére. Nézd, ide azt róttad, hogy az éberek Mátyás király idején titokban áldozati elemőzsziát vittek a forrás tündérének, mert félték tőle.

– A tündérmesék szerint ezek a különös álomlények rendkívül kiszámíthatatlanok, szeszélyesek voltak – vette át a szót

Zsófi, s a kupac alól előhúzta a harmadik kéregtekercset. – Mindenféle alakban léteztek. Volt közöttük egészen apró, de néhány hatalmas óriás is. A legtöbben szemképrázatúan gyönyörűek voltak, míg mások valamiféle testi hibával rendelkeztek.

– Igen, például patával vagy disznófarokkal – kocogtatta meg ujjával az idevágó rovásjeleket Boglárka. – Amennyiben mégis hiszünk a tündérmeséknek, a honfoglalás előtt a magyarok általában jóban voltak a tündérekkel.

– Jóban? – kiáltott Zsófi. – Annál sokkal többről volt szó. Ezt nézd meg!

A legszó kéregtekercsen különösen sűrűn sorakoztak a kusza rovásjelek, amiken látszott, hogy Farkas Húgának sietnie kellett, mivel fölötte már kezdtek lebontani a Regösök Kéregtekercs-tárát.

– Csaba királyfi mondája! – mutatta diadalmasan Zsófi, mint az olyan detektív, aki rendkívül fontos nyomra bukkant. – Amikor a seregét legyőzték, és menekülnie kellett, hátrahagyta az erdélyi Havasok őrzésére a székelyeket. S hogy mindig tudjon róla, ha vesz fenyegeti a bűbajosok népét, szövetségre lépett a vizek, szelek, növények és a földmély tündéreivel, akik azután híreket szállítottak neki.

– Természetesen a mai garabonciások tudós társasága ezt mind tündérmesének nevezi, igaz? – tippelt Boglárka.

– Sőt, az összes révülő is... – Zsófi tehetetlenül pöckölgett néhány bumerángxamagot, amik ezt rettenetesen élvezték, s mindig visszaroppentek a lány ujjához. – Pedig amit a metróban láttunk, az valóban olyasmi volt, mint amit a megmosolygott feljegyzések *tündérlövésként* emlegetnek. A révülő vagy éber személy segítő állatát éri támadás, s annak súlyosságától függően maga a gazda is megbetegszik percek vagy órák múlva.

– Számos rontás és átok akad, ami hasonló tüneteket idéz elő – figyelmeztette Boglárka. – Talán még főzetek is fortyognak ilyen célra.

– Legfeljebb a rontó boszorkányok üstjeiben – csóválta Zsófi kétkedve a fejét. – Az a lány a metróban biztosan tündérlövés áldozata lett. Hidd el, csak rá kellett nézni a segítő állatára.

– Elhiszem – nyugtatta meg Boglárka. – Talán Gergő rábukkan valami nyomra. Engem azonban sokkal jobban érdekelné, vajon a Kilenc Jurta Szövetsége miért akarja elhitetni mindenkivel, hogy a tündérek soha nem is léteztek. Lappangó titkot szimatolok!

– Lappangó titok – mormogta elgondolkodva Zsófi, de e két súlyos szótól csupán kellemetlen borzongás fogta el.

A bimbam-fikusz a legfelső polcon ekkor kongatta el a délután öt órát.

* * *

A Nemcsók házaspár udvarra tárt ablakában meglibbennek a könnyű tüllfüggönyök, amint felhangzott a televízió legújabb agysorvasztó fecsegő-showjának szignálja. Gergő keresztülsietett a macskaköves udvaron, s annyira ügyelt rá, hogy Lujza asszony észre ne vegye, hogy majdnem nekirohant a szőnyegporolónak. Végül sikerült elérnie a pincelejáratot, sőt a lakatot is leoldotta egy fürge bűbájjal. A hónap alatt szorongatott nejlonzacskóban újra mocorogni kezdett az álomlény. A sámánfi nem vacakolt azzal, hogy felkapcsolja a világítást, hiszen a meredek lépcső minden fokát úgy ismerte már, mint a saját tenyerét.

A hűvös pincemély mintha kissé megnyugtatta volna a fogva tartott jelenést, *aki* már a Csipetke utca elején határozott jeleit mutatta annak, hogy megszabadult a *darvadozz*-rontástól. Gergő átréselte magát a bérház gondatlan lakói által felhalmozott kacatok között, s miközben prüszkölt néhányat a kavargó portól, szinte berobbant a leghátsó széntároló fülkébe. Az apró, koszos ablakon át halvány napfény szűrődött be az utcáról, amit időnként eltakart egy-egy pillanatra a járókelők suhanó árnya.

Gergő óvatosan áttette bal kezébe a zacskót, majd jobbával megfelelő méretű bűbájketrecet bájolt a kopott sezlonek egyikére. Csak akkor lélegzett föl, mikor végre sikerült a levegőgomolyt beletuszkolnia, s rázárni a halványkék fényben derengő ajtót.

– Itt az ideje, hogy egymás szemébe nézzünk! – mondta a kavargásnak, melyből most már szinte állandóan bámulta az égszínkéek szempár. – Irány az Álomvilág!

A sámánfinak immár elegendő volt néhány perc, hogy elrévüljön, hiszen az utóbbi két évben eleget gyakorolta. Azt nem tudta előre, milyen álmovilágba fognak érkezni, de úgy sejtette, ez valószínűleg a fogolytól függ, hiszen vele akart beszélni. Tudta, hogy „odaát” van, mielőtt még kinyitotta volna a szemét, mivel Toportyán érdes nyelve bő nyállal végignyalintotta az arcát.

– Lássuk tehát, hova... – Farkasnak elakadt a szava. Mégsem az Álomvilágra nyitotta a szemét, bár ő maga kilépett a testéből, és kísérő állata is teljesen szilárd, hús-vér alakban ült mellette. A sámánfi néhány pillanatig megzavarodva pislogott, annál is inkább, mivel körülötte alig derengett némi fény. Meglendítette bűbájostorát, s az örláng nyomban barátságosabbá varázsolta a környezetét. Habár nem sokkal. Farkas hideg betonpadlón ült, s körülötte dermesztően szürke betonfalak álltak. Feje fölött korhadt gerendák futottak keresztbe-kasul, hogy azután elveszenek a sötétségben, amit a bűbajos lángocska már képtelen volt leküzdeni. A hatalmas helyiség leginkább egy régi háborúból megmaradt bunkerre emlékeztette őt, s abban egészen bizonyos volt, hogy ez a hely a Valóságban van. A nyomasztó terem plafonja boltíves volt, s az egyik oldalon megszámlálhatatlan elektromos vezeték s néhány rozsdás vízvezetékcső futott. Az utóbbiak olyan vastagok voltak, hogy a sámánfi négykézláb könnyedén elfért volna bennük.

– Hol vagyunk, Toportyán? – kérdezte Farkas. A segítő állat nyugtalanul körbeszimatolt, majd prüszkölt, és jobb mancsával az orrát dörgölte, mint akinek nagyon nem tetszik a levegő.

A bűbájketrec két lépéssel távolabb derengett. A sámánfi lassan talpra állt, s lassú, megfontolt mozdulatokkal közelített az apró börtön felé. Tudta, hogy most, mikor éber testéből kilépett, és szabad lelkével révül, végre valódi alakjában fogja látni a jelenést.

Csakhogy amikor tényleg megpillantotta, legalább két percben telt, mire sikerült annyi lélekjelenlélet gyűjtenie, hogy inkább elforduljon.

A bűbájketrecben ugyanis egy talán kétarasznai, szívfacsaróan gyönyörű és tökéletesen pucér lányka ücsörgött. Dacosan felvetett állal nézett az elvörösödött Farkasra, miközben hátravetette fenéig érő, aranylő hajzuhatagát, és megrezegtette szivárványos szitakötőszárnyait.

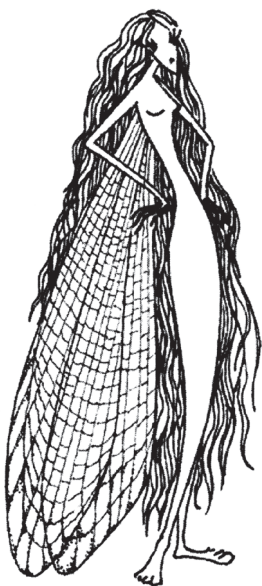
– Mit bámulsz, mócsingfűl? – kiáltotta az apró teremtes. – Nem láttál még lányt?

Úgy tűnt, hogy az alakot öltött jelenés meztelensége Toportyánt sokkal kevésbé kavarta fel, mint a sámánfit, mivel a Farkas halkan morogva kivillantotta hatalmas tépőfogait. Mikor azonban megtette az első fenyegető lépést a bűbájketrec felé, a lányka hirtelen felé bökött bal keze mutatóujjával.

– Próbáld csak meg, bolhafészek! – sipította a rab. – Erre várok órák óta!

A lányka ujjhegyéből ezüstszerű nyíl vágódott ki, egyenesen Toportyán két szeme közé. A bűbájketrec kéklő rácsai azonban felszikkasztak, s kioltották a varázslatot.

– Sebaj, egyszer úgyis kiszabadulok – vélte a lányka, s harciasan csípőjére támasztotta pici öklét.

A közben eltelt idő elegendő volt Farkas számára ahhoz, hogy leküzdje zavarát. Bár még mindig vörösén égett az arca, a segítő állatára mért varázstámadás akkor is bosszantotta, ha nem sikerült. Igyekezett ugyan nem nézni a meztelen lányra, de azért a szavait neki címezte.

– Rajtam múlik, mikor engedlek szabadon. Először is szeretném tudni a neved, és azt, hogy mi vagy te.

– Tanarilla és tündér – felelt hetykén a szitakötőszárnyú. – Most már mehetek?

– Nem hinném. – Farkas komor tekintetét a szemközti betonfal repedéseire szegezte. – Mit keresel a Valóságban? Hiszen te álomlény vagy!

– Tündér vagyok, kispofám! – helyesbített a lányka, s a hangjában annyi megvetés volt, amitől egy egész stadionnyi révülő elszégyellte volna magát. – A tündérek nem éberek, és nem is révülnők.

– Sejttem már – biccentett Farkas. – A tündérek: tündérek.

– Ahogy lököd. – A lányka unottan piszkálni kezdte aranyhaja egy tincset. – Elismerem: mostanában egyszerűbb megjelennünk a Valóságban. Az éberek olyan viccesek, főleg, mikor megbetegítem a segítő állatukat. Szédelegnek, kóvályognak, összeütköznek egymással, meg minden.

– Tehát elismered, hogy te küldtél rontást a metrón utazókra! – kapott a szón Farkas. Tanarilla csodálkozva mérte végig a sámánfit.

– Rontást? Mi soha nem átkozunk, rontunk vagy bűbájlunk, mint ti, révülnők. A tündérlövésre csakis a tündérek képesek, de az nem rontás.

– Talán csupa jó szándékból betegítetted meg a totemeket, mi? – Farkas haragjában megfélekezett arról, hogy kerüli Tanarilla borzongatóan szép látványát. Így újabb pirulás tört rá, de ez a jelenlévőket nem érdekelte.

– Rossz szándék, jó szándék, bla-bla-bla – legyintett a lányka. – Tündér vagyok, teszem a dolgom. Begyűjtöttem néhány segítő állatot, mi abban a rossz? Az éberek úgysem törődnek velük.

– És mi a szándékod a totemekkel?

– Ott van mind, a terem végében – legyintett a sötétség irányába Tanarilla egykedvűen. – Arról még nem gondolkodtam, hogy mi legyen velük később. Az elrablásuk megkacagtatott, de már kezd uncsi lenni a dolog.

– Azt akarod mondani, hogy pusztá szórakozásból csinál-tad? – Farkas akkorát kiáltott, hogy hangja visszaverődött a betonfalakról. – Van neked egyáltalán szíved?

– Szerinted? – kérdezett vissza Tanarilla, és csábosan megrezegtette szitakötőszárnyait. – Különbem nem csak szórakozásból tettem. A suliban adták ki gyakorlatnak, ahol...

– Na jó, ebből elég! – Farkas sietős léptekkel a csarnoknak abba a részébe indult, amerre imént a lányka mutatott. Az őrláng

hűségesen lebegett a feje fölött, így a sámánfi lassan felderíthette a terepet. A dermesztően hűvös és kietlen termén egyetlen ablak sem volt, s olyan csend uralkodott benne, mint az ösök kriptáiban. Farkasnak hirtelen az a határozott érzése támadt, hogy ez a hely valahol mélyen a föld alatt rejtőzik.

A segítő állatok úgy heverték egymás mellett, nyílegyenes sorokban, mint az éberek rettenetes erdei vadászatai után a „teríték”. Toportyán halkán nyüsztítve szimatolta sorra mindet. Volt közöttük béka, házinyúl, néhány madár, és persze ott hevert a mókus is, akit Tanarilla a tizenhat év körüli lánytól rabolt el. Sőt, Farkas felismerte Csámpás, a vakvezető kutya szabad lelkét is: vajon Borfi Ottokár segítő állatának teste hol heverhet most? Hiszen ő volt az egyetlen az áldozatok közül, aki a Valóságban éppen úgy létezett, mint az Álomvilágban.

A sámánfi leguggolt egy selymes szőrű aranyhörcsög mellé, és megérintette. A totemállat meleg volt, s gyorsan pihegett, mint-ha rémálomban utazna.

– Képes vagyok felébreszteni őket – biztatta magát Farkas, bár nem tudta, hogy az általa ismert ráolvasás hat-e a tündérlövés ellen. Azért mégis széttárta karjait, közben bűbájos erőt gyűjtött a varázsfegyverébe, s a kellő pillanatban kimondta a szükséges szavakat.

– Alvó, világra ébredj, rontás, mocsárba tévedj!

A halványzöld fényzuhatag, amit a bűbájostor megidézett, lágyan hullott a segítő állatokra. Farkas feszülten figyelt, mégis Toportyán ugrott először örömében, mikor meglátta, hogy az egyik galamb hangos szárnycsapkodással a két lábára áll.

– Menő vagy, apóca! – kiabálta a bűbájketrecből gúnyosan Tanarilla. – Akkor most végre elhúzhatom a tündércsikot?

Farkas egyetlen szót sem válaszolt a lánykának mindaddig, míg a segítő állatok mindegyike magához nem tért. Meg voltak réműlve, zavartan röpködtek, futkároztak a csarnokban, de Toportyán magabiztossága és a sámánfi látványa végül ismét egy helyre terelte őket. Farkas ekkor egy ezüstszín fényszálát bájolt a levegőbe, ami eltűnt a betonfalban, s egyenesen a Holdra

mutatott. Annak mentén a segítő állatok végre ráleltek a helyes irányra, amit követve majd visszatálnak gazdáikhoz.

– Hahó, bűbájhuzár, velem mi lesz? – érdeklődött ismét Tanarilla, egyre türelmetlenebbül. – Elengedsz vagy sem?

Farkas kérdően nézett Toportyánra, aki újabb vicsorgással adta tudtul a véleményét. A sámánfi most is igyekezett kerülni a lányka rózsaszín látványát, de a hangja határozottan csengett.

– Fogalmam sincs, mit kezdhetnék egy tündérrel, aki nem követi a divatot – mondta. – Azt azonban meg kell ígérned, hogy soha többé nem rabolsz segítő állatokat.

– És ha becsaplak? – kuncogott Tanarilla. – Azt mondom: ígérem, de nem tartom be?

– Akkor újra elcsíplek, és viszlek egyenesen a Hetek bírósága elé. Akár álomlány, akár éber, akár tündér vagy, az Igázóban neked is akad egy kényelmetlen bűbájcella.

Tanarilla olyan arcot vágott, mint akinek cseppet sem tetszik az ötlet, s végre kezdi komolyan venni a sámánfit.

– Rendben, ígérem, csak lazíts már – mondta, és dühösen csettintett.

– Mi az, amit megígérsz? – kérdezte gyanakodva Farkas.

– Ígérem, hogy soha többé nem rabolom el senki segítő állatát – gajdolta a tündérlány úgy, mintha szívből utált iskolai leckét mondana fel.

Habár Farkast mindez nem nyugtatta meg egészen, mégis kinyitotta a bűbájketrec ajtaját; ugyanis halvány segédfogalma sem volt arról, hogy mit kezdhetne egy pucér tündérlánnyal, aki a Valóságban láthatatlan. Haza csak nem viheti! S egyáltalán: mit esznek a tündérek?

Mire ezek a kósza gondolatok átsuhantak az agyán, Farkas majdnem elmulasztotta Tanarilla távozását. A tündérlány azonban tartogatott még egy meglepetést. Szitakötőszárnyait hangosan berregtetve a sámánfihoz röppent, és csiklandós csókot lehelt a fiú arcára.

– Azért egész helyes pupák vagy – kacagta, majd, átolvadva a betonfalon, eltűnt az ismeretlenben.